

Sri S. SIVAPPA (Shravanabelagola).—If we are to adjourn at 5 o'clock how are we to make up the time, Sir ?

Mr. SPEAKER.—I have also received some other representations stating that the time allotted for the Demand under Education, i.e., one day, even without cutting one hour, is a bit too short. What does the Hon'ble Minister for Education say ?

Sri S. R. KANTHI (Minister for Education).—I have no objection to the time being extended.

Mr. SPEAKER.—Then it has to be considered that this will encroach on the other work, time allotted for other Demands, and we may have to guillotine at the end. With that full knowledge we may take some decision.

Sri S. R. KANTHI.—The whole matter is left to your discretion and we will be guided by you.

Mr. SPEAKER.—Suppose I put it to the House that we may extend the debate on Demands for one more day, so that the members may have the fullest scope.....

Sri S. R. KANTHI.—I agree, Sir.

Mr. SPEAKER.—We will proceed with the work.

Budget for 1962-63--Voting of Demands for Grants—Demand No. 17—Education—28—Education.

Sri S. R. KANTHI (Minister for Education).—Sir, on the recommendation of the Governor of Mysore, I beg to move :

“That a sum not exceeding Rs. 17,75,76,700 be granted to the Government to defray the charges which will come in course of payment during the financial year for the period ending 31st day of March 1963, in respect of ‘Education’.”

Mr. SPEAKER.—Motion moved :

“That a sum not exceeding Rs. 17,75,76,700 be granted to the Government to defray the

charges which will come in course of payment during the financial year for the period ending 31st day of March 1963, in respect of ‘Education’.”

The Hon'ble Leader of the Opposition may kindly remember that there are many Hon'ble Members, both from his party and others, to take part in the debate.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ.—ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಈ ದಿನ ಎಲ್ಲಾ ಬೇಡಿಕೆಗಳಿಗಿಂತ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾಗಿರತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಡಿಮಾಂಡನ್ನು ಮಾನ್ಯ ವಿದ್ಯಾಮಂತ್ರಿಗಳು ೧೭ ಕೋಟಿ ೭೫ ಲಕ್ಷ ಚಿಲ್ಲರೆ ರೂಪಾಯಿಗಳೆಂದು ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಈ ಬೇಡಿಕೆಯ ಮೇಲೆ ನಾನು ಮಾತನಾಡುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಾನು ಬಹಳ ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈ ಡಿಮಾಂಡ್ ಮೇಲೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಈ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಇಲಾಖೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಎಲ್ಲಾ ಇಲಾಖೆಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದುದೆಂದು ಮತ್ತೊಂದು ಸಾರಿ ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದ ರೀತಿ ನೀತಿಗಳಿಗನುಸಾರವಾಗಿ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬೇಕಾಗತಕ್ಕಂಥ ಅದರಲ್ಲೂ ಎಲ್ಲಾ ಇಲಾಖೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡತಕ್ಕ ಟೆಕ್ನಿಕಲ್ ಒಪಿನಿಯನ್ ಕೊಡತಕ್ಕ ಇಲಾಖೆಗಳಿಗೂ ಮತ್ತು ಇತರ ಎಲ್ಲಾ ಇಲಾಖೆಗಳಿಗೂ ಒಂದು ಬೇಸ್ ಇದ್ದುಹೋಗಿ ಈ ಇಲಾಖೆ ಇದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಆರ್ಥಿಕ ಮಟ್ಟ ಮುಂದುವರಿಯಬೇಕಾದರೆ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕಾದ ಇಲಾಖೆಯೆಂದರೆ ಈ ವಿದ್ಯಾ ಇಲಾಖೆಯೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅದರಿಂದಲೇ ಈ ಇಲಾಖೆಯನ್ನು ಮೂರು ವಿಭಾಗಗಳಾಗಿ ನಮ್ಮ ಬಡ್ಡೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅವು ಪ್ರೈಮರಿ, ಸೆಕೆಂಡರಿ ಮತ್ತು ವಿಶ್ವ ವಿದ್ಯಾನಿಲಯ. ಈ ಮೂರು ಅಂಗವಾಗಿ ತಾವು ತಮ್ಮ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಸಭೆಯ ಮುಂದಿಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ. ಈ ಮೂರು ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರೈಮರಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಬೇಡಿಕೆಗಾಗಿ ಸುಮಾರು ಒಂಬತ್ತುವರೆ ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನೂ ಸೆಕೆಂಡರಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಸುಮಾರು ಎರಡುನೂರು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನೂ ಮತ್ತು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾ ನಿಲಯ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ೧೩/೪ ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನೂ ಹೊಂದಿಸಿದ್ದೀರಿ. ತಾವು ಈಗ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಕೇವಲ ಒಂಬತ್ತುವರೆ ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರತಕ್ಕದ್ದು ಬಹಳ ಕಡಮೆ ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಏಕೆಂದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಬಹಳ ದೊಡ್ಡದು. ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹನ್ನೊಂದು ವರ್ಷದ ವಯೋಮಿತಿಯವರೆಗೆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಉಚಿತ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕೊಡುವ ಹಕ್ಕನ್ನು ಜನತೆಗೆ ಕೊಡುವ ಒಂದು ಭರವಸೆಯನ್ನು ಬೇರೆ ಹೇಳಿದ್ದೀರಿ. ಇವೊತ್ತು ಕಡ್ಡಾಯ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಇಡೀ ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರದೇಶಗಳಿಗೂ ಕೊಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳಿದ ಮೇಲೆ ಈಗ ಬಡ್ಡೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಒದಗಿಸಿರತಕ್ಕ ಒಂಬತ್ತು ಕೋಟಿ ಇಷ್ಟತ್ಯಾಲ್ಪ ಲಕ್ಷ ಚಿಲ್ಲರೆ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಹಣದಿಂದ ನಿಜವಾಗಿ ತಾವು ದೇಶದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಲಕ್ಷ ಲಕ್ಷ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಉಚಿತ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕೊಡತಕ್ಕ ನೌಕರರಿಗನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಫಲಕಾರಿಯಾಗಿದ್ದೀರಿ ಎಂಬುದನ್ನು ರೆಕ್ಕಾ

ಚಾರ ಮಾಡಿ ನೋಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈಗಾಗಲೇ ಶಾಸನ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕರು ತಮ್ಮ ಚರ್ಚೆಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಕುರಿತು ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಆಚರಣೆಗೆ ತರುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಲೋಪದೋಷಗಳನ್ನು ಈ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಇಡಲು ಇಚ್ಛೆಪಡುತ್ತೇನೆ. ಒಂದು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಆಚರಣೆಗೆ ತರುವ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಸಾಕಷ್ಟು ಇಲ್ಲದೇ ಇರುವುದು ಮೊದಲನೆಯ ತೊಂದರೆ. ಎರಡನೆಯದು, ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಸೌಕರ್ಯ ಕೊಡುವುದು ಮತ್ತು ಶಾಲಾ ಕಟ್ಟಡಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಏನೇನು ನ್ಯೂನತೆಗಳು ದೇಶದಲ್ಲಿವೆ ಎಂಬುದು ಎರಡನೆಯ ತೊಂದರೆ. ಈ ಸಭೆಯ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಈಗಾಗಲೇ ಅನೇಕ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳ ಮುಖಾಂತರ ಈ ವಿಷಯದ ಮೇಲೆ ಮಾತನಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಕೊರತೆ ಇದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಡಲು ಕೆಲವಾರು ಅಂಶಗಳನ್ನು ನಾನು ಒತ್ತಾಯಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನಿಜವಾಗಿ ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ತರಬೇತಿ ಹೊಂದಿದ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಮತ್ತು ಸರಿಯಾದ ಶಾಲಾ ಕಟ್ಟಡ ಇವೆರಡೂ ಕೂಡ ಇರದೇ ಹೋದರೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಏನು ಒಂದು ಕಡ್ಡಾಯ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕೆಂದಿದ್ದರೋ ಅದನ್ನು ಖಂಡಿತ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮಾಡುವುದು ಕಷ್ಟವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವ ಒಂದು ಹಳ್ಳಿಗೆ ಸ್ಕೂಲು ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದ್ದರೂ ಆ ಹಳ್ಳಿಯ ಜನ ಮುಂದೆ ಬಂದು ಶೇ. ನಲವತ್ತು ಭಾಗದಷ್ಟು ಗ್ರಾಂಟು ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟರೆ ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸ್ಕೂಲು ಕೊಡುವ ವಿಷಯವನ್ನು ಇಟ್ಟಿದ್ದರಿ. ನಿಜವಾಗಿ ಈ ಕಾರ್ಯ ಜಾಗೃತವಾಗಿ ಕಾರ್ಯಗತವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಾವೇ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ್ದು. ಪುನಃ ತಾವೇ ಮುಂದೆ ಬಂದು ಶೇಕಡ ಅರವತ್ತು ಭಾಗದಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಶಾಲೆಗೋಸ್ಕರ ಶೇಖರಿಸಬೇಕೆಂದು ಈಗ ಮತ್ತೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ಬಡತನದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ನಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಯ ಜನ ಶೇಕಡ ೬೦ ಭಾಗದಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ನಿಮಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಶಾಲಾ ಕಟ್ಟಡವನ್ನು ಹೊಂದುವುದಕ್ಕೆ ನಿಜವಾಗಿ ತಯಾರಾಗಿದ್ದಾರೆಯೇ ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದುದು ಆಗಿದೆ. ಈಗ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯೂ ತಮ್ಮ ಮುಂದಿದೆ. ಈ ಕಡ್ಡಾಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಜಾರಿಗೆ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚಿನಿಂದಲೂ ಈ ಕಾರ್ಯ ಬಹಳ ಸಡಿಲವಾಗಿಯೇ ಇದೆ. ಹಿಂದೆ ಹಳ್ಳಿಯವರು ಶೇಕಡ ನಲವತ್ತು ಭಾಗದಷ್ಟು ಕೊಟ್ಟರೆ ಮಿಕ್ಕ ಶೇಕಡ ಅರವತ್ತು ಭಾಗವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೊಟ್ಟು ಶಾಲಾ ಕಟ್ಟಡವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡಿದ್ದರು. ಈಗ ನಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಯ ಜನಗಳು ಈಗಿರತಕ್ಕ ಸೌಲಭ್ಯ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಭರವಸೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರೂ ಇವೊತ್ತು ಆ ಸೌಲಭ್ಯ ಮುಂದುವರಿಯುವುದೇ ಕಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಆ ಸೌಲಭ್ಯವನ್ನು ಈಗ ಬದಲಾಯಿಸಿ ಹಳ್ಳಿಯವರು ಶೇಕಡ ಅರವತ್ತು ಭಾಗ ಕೊಡಬೇಕು, ಸರ್ಕಾರದವರು ಶೇಕಡ ನಲವತ್ತು ಭಾಗ ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿರುವ ನೀತಿ ಬಹಳ ಕಠಿಣವಾಗಿದೆ. ಇವೊತ್ತಿನ ದಿವಸ ಅನೇಕ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಜನ ಮುಂದೆ ಬಂದು ಅಷ್ಟು ದುಡ್ಡು ಕೊಡುವ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದಲೇ ಹಳ್ಳಿಗಳ ಕಡೆ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು

ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಯಾವಾಗ ಶಾಲಾ ಕಟ್ಟಡ ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಆಗ ಮಕ್ಕಳು ಇನ್ನೆಲ್ಲಿ ಒದುತ್ತಾರೆ? ಯಾವ ಯಾವ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡಿದ್ದೀರೋ ಅಂತಹ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಶಾಲಾ ಕಟ್ಟಡಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದು ಸರ್ಕಾರದ ತರ್ತವ್ಯವಲ್ಲವೇ ಎಂದು ತಮ್ಮನ್ನು ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳುತ್ತೇನೆ. ಶಾಲಾ ಕಟ್ಟಡದ ವಿಷಯವನ್ನು ಅವರ ಜವಾಬ್ದಾರಿಗೆ ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟರೆ ಅಲ್ಲಿನ ಮಕ್ಕಳ ಗತಿಯೇನಾಗಬೇಕು? ಶಾಲಾ ಕಟ್ಟಡದ ಗತಿಯೇನು ಎಂಬುದಾಗಿ ನಾನು ಕೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇಂತಹ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ದೀರ್ಘವಾಗಿ ಆಲೋಚಿಸಿ ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಜಾಗೃತ ನೀಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಸರ್ಕಾರದವರನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಜನಗಳು ಶಕ್ತಿ ಇದ್ದವರು ತಾವಾಗಿಯೇ ಮುಂದೆ ಒಂದು ಸ್ಕೂಲು ಕಟ್ಟಡಕ್ಕೆ ದುಡ್ಡು ಕೊಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಸಂತೋಷ. ಅವರಿಗೆ ದುಡ್ಡು ಕೊಡತಕ್ಕ ಶಕ್ತಿ ಇಲ್ಲದೆ ಹೋದರೆ ಸ್ಕೂಲು ಕಟ್ಟಡವನ್ನು ಒದಗಿಸತಕ್ಕದ್ದು ಸರ್ಕಾರದವರ ಅಧ್ಯತರ್ತವ್ಯ ಎಂದು ನಾನು ಸರ್ಕಾರದವರಲ್ಲಿ ಒತ್ತಾಯ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕೊಡತಕ್ಕ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರನ್ನು ಸಾಕಷ್ಟು ತರಬೇತು ಮಾಡಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಾನು ಒತ್ತಾಯ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಬಹಳ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದದ್ದು. ಇವೊತ್ತಿನ ದಿವಸ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡತಕ್ಕ, ಮತ್ತು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಒಂದು ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಮಾಡತಕ್ಕ ಪ್ರಮುಖ ಸ್ಕೂಲನ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರನ್ನು ಯಾವ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿದರೆ ಇವರು ಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗೆ ನೇಮಕ ಮಾಡತಕ್ಕ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಗೆ ತರಬೇತು ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಕಡ್ಡಾಯ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರುವಾಗ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರನ್ನು ಸಾಕಷ್ಟು ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ತರಬೇತು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಯೇ ಎಂದು ನಾನು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇವರು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಕೊಡುವುದರಲ್ಲಿ ಎರಡು ತರಹ ಇವೆ. ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿರತಕ್ಕವರಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಸ್ಕೂಲು, ಒಳ್ಳೆಯ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುತ್ತಾರೆ, ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗೆ ತರಬೇತು ಇಲ್ಲದೆ ಇರುವ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರನ್ನು ಹಾಕುತ್ತಾರೆ. ಹೆಸರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಕಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆ ವಿದ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ತಿರುಳೂ ಇಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಯಾವ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಬೇಕಾದರೂ ಹೋಗಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಪಾಠವನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡತಕ್ಕ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರನ್ನು ಸಾಕಷ್ಟು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ತರಬೇತು ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹಿಂದುಳಿದಿದ್ದಾರೆ. ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ತಿದ್ದಿ ಅವರಿಗೆ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡಬೇಕಾದರೆ ಒಂದು ಚಾಕ ಚಕ್ರತೆ, ಒಂದು ತಜ್ಞತೆ ಇರಬೇಕು. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಅಂತಹ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರನ್ನು ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗೆ ನೇಮಕ ಮಾಡಬೇಕು. ಅದ್ದರಿಂದ ಅದಷ್ಟು ಜಾಗೃತ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ತರಬೇತು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಶೀಘ್ರವಾಗಿ ಕ್ರಮವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಒತ್ತಾಯಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

(ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ)

ಇನ್ನು ಸೆಕೆಂಡರಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಈ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಬಹಳ ನ್ಯೂನತೆಗಳಿವೆ. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮತ್ತು ಸೆಕೆಂಡರಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಅನೇಕ ಬಾಬುಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಒಂದು ಇಲಾಖೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರೈಮರಿ ಸ್ಕೂಲು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬರು ಜಾಯಿಂಟ್ ಡೈರೆಕ್ಟರು, ಸೆಕೆಂಡರಿ ಸ್ಕೂಲಿನ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬರು ಜಾಯಿಂಟ್ ಡೈರೆಕ್ಟರು ಎಂದು ವಿಂಗಡಣೆ ಮಾಡಿ ಜಾಯಿಂಟ್ ಡೈರೆಕ್ಟರುಗಳನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ನೌಕರರು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾನು ಅನೇಕ ಕಡೆಯಿಂದ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಈ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರಿಗೆ ಹೊಂದಾಣಿಕೆ ಇಲ್ಲ. ಕೆಲಸ ಕೂಡ ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ. ಎಂದು ನಾನು ವಿಷಾದದಿಂದ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಹಂಚತಕ್ಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ನೌಕರರಿಗೆ ಒಂದು ವಿಧವಾದ ಜಿಗುಪ್ಸೆ ಬಂದಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಇಂಟರ್ ಸ್ಟೇಟ್ ಸೀನಿಯಾರಿಟಿ ಲಿಸ್ಟ್ ಅನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ತಯಾರು ಮಾಡದೆ ಇರುವುದು. ಪ್ರಮೋಷನ್ ಕೊಡುವಾಗ ಮತ್ತು ಹುದ್ದೆಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡುವಾಗ ಜೂನಿಯರ್ ಆಗಿರುವ ಅಧಿಕಾರಿಗೆ ಪ್ರಮೋಷನ್ ಕೊಟ್ಟು ಸೀನಿಯರ್ ಅಧಿಕಾರಿಯ ಮೇಲೆ ನೇಮಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಉತ್ಸಾಹವಿಲ್ಲದಂತಾಗಿದೆ. ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಶೀಘ್ರವಾಗಿ ವಿಚಾರಣೆ ಮಾಡಿ ಅದನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಬೇಕು. ಅಧಿಕಾರಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ತಾರತಮ್ಯ ಬಂದು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ದೊರೆಯದೇ ಹೋದರೆ ಆ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಶಿಸ್ತಿನಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ನ್ಯೂನತೆಗಳಿವೆ. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಅನೇಕ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ತಮ್ಮ ಸೀನಿಯಾರಿಟಿಗೆಗೋಸ್ಕರವಾಗಿ ಹೈಕೋರ್ಟ್, ಸುಪ್ರೀಮ್ ಕೋರ್ಟಿಗೆ ಹೋಗಿರತಕ್ಕ ನಿದರ್ಶನಗಳನ್ನು ನಾವೆಲ್ಲರೂ ನೋಡಿದ್ದೇವೆ. ಕೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ತಮ್ಮ ನ್ಯಾಯ ಏನು, ಅನ್ಯಾಯ ಏನು ಎಂಬುದನ್ನು ವಿಮರ್ಶೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಕೋರ್ಟಿಗೆ ಹೋಗುವವರೆಗೂ ಬಡವ ಸರ್ಕಾರದವರು ಅವರ ಸೀನಿಯಾರಿಟಿ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ಮಾಡಿ ಅವರಿಗೆ ನ್ಯಾಯವನ್ನು ದೊರಕಿಸಿ ಕೊಡುವುದು ಸರ್ಕಾರದವರ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿದೆ ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಸೆಕೆಂಡರಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಹೊಸ ಸ್ಕೀಮಿನ ಪ್ರಕಾರ ಮುಂದೆ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋಗತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಹೈಸ್ಕೂಲು ಮಟ್ಟದಲ್ಲೇ ತಮಗೆ ಬೇಕಾದ ಸೈನ್ಸ್ ಅಗಲ ಅಥವಾ ಬೇರೆ ಯಾವ ಐಚ್ಛಿಕ ಭಾಗವನ್ನಾಗಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಹೈ ಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿ ಯಾವ ಐಚ್ಛಿಕ ಭಾಗವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆಯೋ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿಯೂ ಅದೇ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡುವಹಾಗಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಹೈಸ್ಕೂಲು ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ 9ನೇ ಸ್ಟಾಂಡರ್ಡಿನಲ್ಲಿ ಪಿ.ಸಿ.ಬಿ., ಪಿ.ಸಿ.ಎಂ. ಮತ್ತು ಸಿ.ಬಿ.ಇಡ್.

ಎಂದು ಆಯಾ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಐಚ್ಛಿಕ ಭಾಗಗಳನ್ನು ವಿಂಗಡಣೆ ಮಾಡಿ ಎಲ್ಲಾ ಐಚ್ಛಿಕ ಭಾಗಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲದ ಷಾರು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಿಂದ ಇವೊತ್ತಿನ ದಿವಸ ಸೆಕೆಂಡರಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಬಹಳ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದುದು ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಪಬ್ಲಿಷಿಂಗ್‌ಗಳಲ್ಲರತ್ತ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳೂ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡದಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಮತ್ತು ಎಲ್ಲಾ ಐಚ್ಛಿಕ ಭಾಗಗಳನ್ನೂ ಇಚ್ಛಿರುತ್ತಾರೆ. ತಾಲ್ಲೂಕು ಮತ್ತು ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿರುವ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ತನಗೆ ಬೇಕಾದ ಐಚ್ಛಿಕ ಭಾಗವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದರೆ ಅದು ಅಲ್ಲಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಏತಕ್ಕಿಂದರೆ ಅಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ವಿಧವಾದ ಐಚ್ಛಿಕ ಭಾಗಗಳೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯು ತನಗೆ ಬೇಕಾದ ಐಚ್ಛಿಕ ಭಾಗವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ಬೆಂಗಳೂರು ಮತ್ತು ಮೈಸೂರಿಗೆ ಬರಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇಂಥಾ ಕೊರತೆ ಎಲ್ಲಾ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇದೆ. ಒಬ್ಬ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಪಿ.ಸಿ.ಬಿ. ಅಥವಾ ಪಿ.ಸಿ.ಎಂ. ಅನ್ನು ಐಚ್ಛಿಕ ಭಾಗವಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆಂದರೆ ಅದು ಆ ಹೈಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಹೇಗೆ? ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಐಚ್ಛಿಕ ಭಾಗ ದೊರೆಯದೆ ಹೋದರೆ ಅವನು ಅವನ ಜೀವಮಾನದಲ್ಲೇ ತನಗೆ ಬೇಕಾದ ಐಚ್ಛಿಕ ಭಾಗವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ. ಆ ಒಂದು ಸ್ಕೀಮಿನ ಪ್ರಕಾರ ಇಂತಹ ಒಂದು ಕೊರತೆಯನ್ನು ತಂದು ಇಚ್ಛಿದ್ಧಿರಿ. ಅದಕ್ಕೋಸ್ಕರವಾಗಿ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳು ಮತ್ತು ರೂರಲ್ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಶಾಲೆಗಳು ಏನಿವೆ ಅವುಗಳಿಂದ ಬರತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಈ ಒಂದು ಅವಕಾಶ ಕಡಮೆಯಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಐಚ್ಛಿಕ ಭಾಗವನ್ನು ವಿಂಗಡಣೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ತಾಲ್ಲೂಕು ಮತ್ತು ಇತರ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ರೂರಲ್ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ಒಂದು ಐಚ್ಛಿಕ ಭಾಗಕ್ಕೇ ಅಗಲೇ ೫೦ ಜನ ಬಂದರೆ ಮಾತ್ರ ಒಂದು ಸೆಕ್ಷನ್ ಓಪನ್ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಇಲ್ಲ ಎನ್ನುವಂಥಾ ಕಡ್ಡಾಯವಾದ ಮಿತಿಯನ್ನು ಹಾಕದೆ, ಒಂದು ಐಚ್ಛಿಕ ಭಾಗಕ್ಕೆ ಕಡಮೆ ಸೆಂಪೈ ಇದ್ದರೂ ಕೂಡ ಅದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಸೆಕ್ಷನ್ ಮಾಡಿ ಪಾಠವನ್ನು ಹೇಳುವಂಥ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು ಮತ್ತು ಎಲ್ಲಾ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಎಲ್ಲಾ ಐಚ್ಛಿಕ ಭಾಗಗಳಿಗೂ ಅದಷ್ಟುಮಟ್ಟಿಗೆ ಅವಕಾಶವಿರುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಸರ್ಕಾರದ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಆದ್ದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು.

ಇನ್ನೊಂದು ವಿಚಾರ. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರೈಮರಿ ಸೆಕ್ಷನ್ ಮತ್ತು ಸೆಕೆಂಡರಿ ಸೆಕ್ಷನ್ ಎಂದು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾಡಿ ಅದಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ಬೇರೆ ಡೈರೆಕ್ಟರುಗಳನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಿದರೆ ಕೆಲಸ ಚೆನ್ನಾಗಿಯೂ ಮತ್ತು ಶಿಸ್ತಿನಿಂದಲೂ ನಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಕಡ್ಡಾಯ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಬಹುದು. ಇವೊತ್ತಿನ ದಿವಸ ಈ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಕೋರ್ಟಿಗಿಟ್ಟರೆ ಹಣವನ್ನು ಬರ್ಚುಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಇಂಥಾ ನನ್ನವೇಶದಲ್ಲಿ ಪ್ರೈಮರಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬರು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾದ ಡೈರೆಕ್ಟರನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಿದರೆ, ಅವರು ಪ್ರೈಮರಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದಂಥಾ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳನ್ನು ತರಬೇತು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ಕಡ್ಡಾಯ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರುವುದಕ್ಕೂ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ

ಈ ಪ್ರೈವರಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾದ ಒಬ್ಬರು ಡೈರೆಕ್ಟರನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಿ ಅದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕಾದುದು ಸರ್ಕಾರದ ಮುಖ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯ ಎಂದು ನಾನು ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ವಿಷಯವನ್ನು ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ವರ್ಷವರ್ಷಕ್ಕೂ ಬದಲಾವಣೆಯಾಗತಕ್ಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇದೆ. ಇದುವರೆಗೂ ಪ್ರೀಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಹೈಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿರಬೇಕೇ ಅಥವಾ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಸೇರಿಸಬೇಕೇ ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ವಿಪುಲವಾಗಿ ಚರ್ಚೆಯಾಗಿದೆ. ಈ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಒಂದು ರೀತಿ ನೀತಿಯನ್ನು ಚರ್ಚೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಪ್ರೀಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಯನ್ನು ಹೈಯರ್ ಸೆಕೆಂಡರಿಗೆ ವರ್ಗ ಮಾಡಿ, ಪ್ರೀಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಹಾಕುತ್ತೇವೆ, ಹೈಯರ್ ಸೆಕೆಂಡರಿ ಪಾಸಾದ ಮೇಲೆ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಮೂರು ವರ್ಷದ ಡಿಗ್ರಿ ಕೋರ್ಸ್‌ನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಆದರೆ ಪ್ರೀಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕಾಲೇಜು ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಉಳಿಸಬೇಕು ಅಥವಾ ಹೈಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಸೇರಿಸಬೇಕೇ ಎಂಬುದು ಇನ್ನೂ ನಿರ್ಧಾರವಾಗಿಲ್ಲ.

2-30 PM.

ಈ ಒಂದು ನಿರ್ಧರವಿಲ್ಲದ ಸಮಸ್ಯೆಯಿರುವುದರಿಂದ ಪಿ. ಯು. ಸಿ. ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲೇ ಉಳಿಯುವುದು ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯದು. ಅದನ್ನು ಸೆಕೆಂಡರಿ ಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗೆ ವರ್ಗಮಾಡುವುದರಿಂದ ಮಟ್ಟ ಕಡಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಕೆಲವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಸಾಕಾದಷ್ಟು ತ್ರವ್ಯವಂತರಾದವರು, ಎಂ. ಎ. ಪಾಸೆ ಆದವರು ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದೇ ಇರುವುದರಿಂದ ಪಿ.ಯು.ಸಿ. ಮಟ್ಟದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ತರಬೇತು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಅದು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕೇ, ಬೇಡವೇ ಎಂದು ಇನ್ನೂ ಯೋಚನೆ ನಡೆಯುತ್ತಾ ಇದೆ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಯಾವ ಅನುಮಾನಕ್ಕೂ ಆಸ್ಪದ ಕೊಡಬಾರದು. ಈಗಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕ್ರಮದಿಂದ ಬಹಳ ಅನುಮಾನವುಂಟಾಗುತ್ತಾ ಇದೆ. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ವಿದ್ಯಾಮಂತ್ರಿಗಳು ಬಂದಾಗ ಒಂದೊಂದು ಬದಲಾವಣೆ ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಆಗುತ್ತಾ ಇದೆ. ಮಂತ್ರಿಗಳ ಬದಲಾವಣೆ ಆದಕಾಗಿಲ್ಲಾ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡುವುದು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಕೊಟ್ಟ ಹಾಗಾಗುತ್ತದೆ. ವಿದ್ಯಾನೀತಿಯಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾದ, ಪೂರ್ಣವಾದ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಬಹಳ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅನೇಕ ಸಾರಿ ಈ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕ್ರಮ ಯಾವ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಬೇಕೆನ್ನುವುದು ಒಂದು ; ಮತ್ತು ಪಿ. ಯು. ಸಿ. ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕೇ ಅಥವಾ ಹೈಸ್ಕೂಲಿಗೆ ವರ್ಗ ಮಾಡಬೇಕೇ ಎನ್ನುವುದು ಇನ್ನೊಂದು. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ತಾವು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಏಕೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆಂದರೆ, ಇವೊತ್ತು ಹೈಸ್ಕೂಲು ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ರೀಜನಲ್ ರ್ಯಾಂಜ್‌ನಲ್ಲಿ ಹೇಳತಕ್ಕ ಒಂದು ಕ್ರಮವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದೀರಿ. ಹೈಸ್ಕೂಲಿನ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿದಂಥಾ ಮಗು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಕ್ಕೆ ಹೋದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಸಾರಿಗೆ

ಭಾಷೆ ಮಾರ್ಪಾಡಾಗುತ್ತದೆ. ಅವನ ಗತಿ ಏನು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಹತ್ತನೇ ಸ್ಕಾಂಟರ್ ವರೆಗೂ ಕೂಡ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಓದಿದವನಿಗೆ ಏಕೆಂದರೆ ಸರಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಬೇಕೆಂದರೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಆ ಭಾಷೆಗೆ ತಕ್ಷಣ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆಯೇ ಸಾಧ್ಯವೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇವೊತ್ತು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಬಹಳಕೆಳಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಉತ್ತೀರ್ಣರಾಗುತ್ತಿರುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಈ ಭಾಷೆಯ ಗೊಂದಲ. ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದನ್ನು ಬಂಡಿತವಾಗಿ ಹೇಳಿ, ಮಿಡ್‌ಸೂಲ್ ಮಟ್ಟದಲ್ಲೇ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ರಮ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದರೆ ಅಲ್ಲಂದರೇ ತಯಾರಾಗುತ್ತಾನೆ. ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಬಂದು ತಕ್ಕಷ್ಟು ಜ್ಞಾನ ಸಂಪಾದಿಸುತ್ತಾನೆ. ಇಲ್ಲಿ ಅಂದರೆ ಕನ್ನಡ ಮಾತೃಭಾಷೆ, ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆ, ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆ ಎಂದರೆ ಅದರಲ್ಲೇ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯವನ್ನು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕು. ಇವೊತ್ತು ಹೈಸ್ಕೂಲು ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆ ಇದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋದ ಮೇಲೆ ಇಂಗ್ಲಿಷು ಎಂದರೆ ಕಾನಾಂಪೆಂಟಿನಲ್ಲಿ ಓದಿದವರು ಬಹಳ ಬುದ್ಧಿವಂತರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ; ಅವರಿಗೆ ಸರಿಹೋಗುತ್ತದೆ. ಅದೇ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಓದಿದವನಿಗೆ ಭಾಷೆಯ ಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ಐಚ್ಛಿಕ ಭಾಗದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಜ್ಞಾನದ ಮಟ್ಟ ಒಂದೇ ಇರಬಹುದು. ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಓದಿದವರಿಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮೀಡಿಯಂನಲ್ಲಿ ಓದಿದವರಷ್ಟು expression ಬರುತ್ತದೆಯೇ ಎಂದರೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಒಳ್ಳೆಯ ಜ್ಞಾನದ ಮಟ್ಟ, ಜ್ಞಾನಾರ್ಜನೆ ಇದೆ. ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳತಕ್ಕ ಶಕ್ತಿ ಇದೆ. ಅದೇ ಒಂದು ಜ್ಞಾನದ ವಿಷಯವನ್ನು ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿ ಬರೆಯಬೇಕೆಂದರೆ ಬಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಯಾವನು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಬುದ್ಧಿವಂತನೋ ಅವನು ಸರಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಬರೆಯಲು ಅವನಿಗೆ ಆದಿವಸ ಶಕ್ತಿ ಇಲ್ಲದೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಕೆಳಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಾ ಇದ್ದಾನೆ. ಅದೇ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿರತಕ್ಕವನಾಗಿದ್ದರೆ ಮೇಲ್ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಾ ಇದ್ದಾನೆ. ಈ ಅರ್ಥ ಫಿಷಿಯಲ್ ಬ್ಯಾರಿಯರ್ ಹೋಗಬೇಕು. ಮೀಡಿಯಂ ಆಫ್ ಇನ್‌ಸ್ಟ್ರಕ್ಷನ್ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ಇರಬೇಕು ಅಲ್ಲದೆ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ನೀತಿಯನ್ನು ಹೇಳಬೇಕು. ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಮಟ್ಟದಲ್ಲೂ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡಬೇಕು; ಮತ್ತು ಹೈಯರ್ ಎಜ್ಯುಕೇಷನ್ ಹೋಗುವವನಿಗೆ, ಮುಂದೆ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ರಿಸರ್ಚ್ ಸ್ಟಡೀಸ್ ಮಾಡಬೇಕೆನ್ನುವವನಿಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮೀಡಿಯಂ ಬೇಕೆಂದರೆ ಅಂತಹವನಿಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮೀಡಿಯಂ ಕೊಡುವುದರಲ್ಲಿ ಅಭ್ಯಂತರವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಸಾಮಾನ್ಯ ಮನುಷ್ಯ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿ ಗ್ರಾಜ್ಯುಯೇಟ್ ಆಗಬೇಕು ಎನ್ನುವವನು ಅಮೆರಿಕಾಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲೇ ಇರತಕ್ಕ ಜನ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಜನರ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡಿ ನಮ್ಮ ಜನರಿಗೆ ಉಪಕಾರ ಮಾಡತಕ್ಕ ಒಬ್ಬ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗೆ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಉಚ್ಚ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡಲು ಏನು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಇದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಹೇಳಬೇಕು. ಸುಮಾರು ೧೯೫೭ನೇ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಕುಲಪತಿಗಳಾಗಿದ್ದ ಶ್ರೀ ಕೆ. ವಿ. ಪುಟ್ಟಪ್ಪ ನವರ ಅಧ್ಯಕ್ಷತೆಯಲ್ಲಿ text books ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ತರ್ಜುಮೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು, ಕನ್ನಡದಲ್ಲೇ ಬರೆಯಬೇಕೆಂದು ಒಂದು ಸಮಿತಿಯನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ಆಗ

(ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ)

ಕೆಲವು ಉನ್ನತ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ತರ್ಜುಮೆ ಮಾಡಿಸಿದರು. ಅದು ಅಲ್ಲಿಗೆ ನಿಂತುಹೋಯಿತು. ಆಗ ಒಂದೆರಡು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ತರ್ಜುಮೆ ಮಾಡಿದ್ದು ನಿಜ. ಈ ಒಂದು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಆರು ವರ್ಷದ ಹಿಂದೆ ಮಾಡಿದ್ದು ಮಧ್ಯೇ ನಿಂತುಹೋಯಿತು. ಅಂದಿ ನಿಂದ ಏಕ ಪ್ರಕಾರವಾಗಿ, ಅಮಿಷ್ಠಿನ್ವಾಗಿ ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದರೆ ಇವುಗಳೇ ನಮಗೆ ಸೊಗಸಾದ ಕನ್ನಡದ text books ಬರುತ್ತಾ ಇದ್ದುವು. ಕನ್ನಡ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕೊನೇ ಪಕ್ಷ ಕನ್ನಡ ಮಾಡಿಯೆಂದಲ್ಲಿ ಯಾರು ಓದಿದ್ದಾರೋ ಅವರಿಗೆ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡತಕ್ಕ ಒಂದು ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಡಿ ಎಂದರೆ ಇವೊತ್ತು ಏನು ಹೇಳುತ್ತೀರಿ? ನಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕ ಇಲ್ಲ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಪಾಠಹೇಳತಕ್ಕ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೀರಿ. ಒಪ್ಪುತ್ತೇನೆ. ನೀವು ಇದೇ ರೀತಿ ಮುಂದುವರಿದರೆ ನೂರು ವರ್ಷಗಳಾದರೂ ಹೀಗೆಯೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ತೊಡೆದುಹಾಕುವುದಕ್ಕೆ ಇವೊತ್ತಿನ ದಿವಸ ಬೇಕಾಗಿರತಕ್ಕ ಒಂದು ಅವಕಾಶವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡದೆ ಸಾವಿರಾರು ಜನ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನು ತೊಂದರೆಗೆ ಗುರಿಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೀರಿ. ದಿನಚರಿಯಲ್ಲಿ ಆಗತಕ್ಕ ತೊಂದರೆ ಇದು. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ನಿರೀಕ್ಷೆವಾದ ನಿಲುವು ಏನು ಎಂಬುದನ್ನು ವಿಚಾರ ಮಾಡಬೇಕು. ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನೂ ಕೂಡ ಶೀಘ್ರವಾಗಿ, ಅತಿ ಜರೂರಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಮೊನ್ನೆ ವಿದ್ಯಾಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಳಿದರು: 'ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಅನುತ್ತೀರ್ಣನಾದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ನಷ್ಟ ಎಂದು. ನಿಜ. ಒಬ್ಬ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಫೆರ್ ಅದರೆ ಅವನಿಗಾಗಿ ೧,೦೦೦, ೧,೫೦೦ ರೂಪಾಯಿ ನಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಎಂದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಲುಕ್ಕಾನು ಎಂದು ಕೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅನುತ್ತೀರ್ಣರಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ, ಟೆಂಪೊರರಿ ಲೆಕ್ಚರರ್ಸ್ ಅನ್ನು ನೇಮಕಮಾಡಿದ್ದೇವೆ, ಅವರಿಗೆ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಟ್ರೈನಿಂಗ್ ಇಲ್ಲ, ಆದ್ದರಿಂದ ಫೆರ್ ಆಗುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಇವೊತ್ತಿನ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಪಾಠ ಪ್ರವಚನಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದಾಗಿ ಅನೇಕ ಜನರು ಫೆರ್ ಆಗುತ್ತಾರೆ. ಅದು ನಿಜವಿರಬಹುದು. ಈ ನ್ಯೂನತೆಯನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಬೆಪ್ಪಡಿ ಏನು ಎನ್ನುವುದು ಮುಖ್ಯವಾದದ್ದು. ಟೆಂಪೊರರಿ ಲೆಕ್ಚರರ್ಸ್ ನಾಲ್ಕು, ಐದು, ಆರು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಪಾಠಪ್ರವಚನಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಿಂದ ಈ ರೀತಿ ಆಗಿದೆ ಎಂದರೆ ನಂಬುವುದಕ್ಕೆ ನಾನು ಸಿದ್ಧನಾಗಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಟ್ರೈನಿಂಗ್ ಇದೆ. ನಾಲ್ಕೈದು ವರ್ಷ ಪಾಠ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಪಾಪ, ನಾಲ್ಕೈದು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ನಮ್ಮ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಏನು ಸೇವೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ಅವರ ಸೇವೆಗೆ ತಕ್ಕಷ್ಟು ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಅದು ಸರ್ಕಾರದ ಮತ್ತು ದೇಶದ ಕರ್ತವ್ಯ ಎಂದು ಭಾವನೆ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಆರ್. ಕಂಠಿ.—ನಾನು ಹೇಳಿದುದನ್ನು ತಾವು ಲಕ್ಷ್ಯಕೊಟ್ಟು ಕೇಳಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ.

ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಲೆಕ್ಚರರ್ಸ್ ಆಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಯಾರು ಎರಡು ವರ್ಷಗಳೊಳಗೆ ಇದ್ದರೋ ಅವರನ್ನು ಮಾತ್ರ ಅನಿಸ್ಟೆಂಟ್ ಲೆಕ್ಚರರ್ಸ್ ಆಗಿ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ.—ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರಿ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾರು ನಿಶ್ಚಯಿಂದ ನಾಲ್ಕೈದು ವರ್ಷ ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ್ದಾರೋ ಅವರಿಗೆ ಪೂರ್ವಾಹ ಕೊಡಬೇಕಾದ್ದು ತಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯ. ಒಂದೆರಡು ವರ್ಷ ಲೆಕ್ಚರರ್ಸ್ ಆಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದವರನ್ನು ಟೀಚರ್ಸ್ ಅಥವಾ ಡೆಪುಟಿ ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಲ್ಸ್ ಆಗಿ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದಿರಿ. ಎಂದು ಸಲಹೆಯನ್ನು ತಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ. ಇವೊತ್ತಿನ ವರೆಗೂ ಎರಡು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಕಾಲೇಜು ಲೆಕ್ಚರರುಗಳ ಅಂತಸ್ತನ್ನು ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಅವರ ನೇತೃತ್ವದಲ್ಲಿ ನಡೆಸುತ್ತಿರುವ ಶಾಂತಿ ನಿರ್ಲೇತನ, ಬೆನಾರಸ್ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಲೆಕ್ಚರರುಗಳ ಕನಿಷ್ಠ ವೇತನ ೪೦೦ ರೂಪಾಯಿ ಇದೆ. ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳಲ್ಲಿ ನೂರಕ್ಕೆ ಎಂಬತ್ತರಷ್ಟು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಮುನ್ನೂರು ಮುನ್ನೂರೈವತ್ತು ರೂಪಾಯಿಗೆ ಕಡಮೆಯಿಲ್ಲದಂತೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಏಕೆಂದರೆ, ಎಂ. ಎ., ಎಂ. ಎಸ್.ಸಿ., ಡಾಕ್ಟರೇಟ್ ಪದವೀಧರರನ್ನೇ ಒಳ್ಳೆಯ ವಿದ್ಯಾವಂತರನ್ನು ಈ ಕೆಲಸಗಳಿಗೆ ಆಕರ್ಷಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಹೀಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ ಜ್ಞಾನದ ಚಿಲುಮೆ; ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರತಕ್ಕ ಲೆಕ್ಚರರುಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಸಂಬಳವನ್ನು ಕೊಡದಿದ್ದರೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಯಾರು ಬರುತ್ತಾರೆ? ಒಬ್ಬ ತಹಸೀಲ್ದಾರನಿಗೆ, ಒಬ್ಬ ಪೊಲೀಸ್‌ಮನ್‌ಗೆ ಹೆಚ್ಚು ವೇತನವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗಿರುವಾಗ, ದೇಶಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ವಿದ್ಯಾವಂತರನ್ನು, ಸತ್ಪ್ರಜ್ಞೆಗಳನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡುವ ಈ ಅಧ್ಯಾಪಕರಿಗೆ ಬೇರೆ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಮಟ್ಟಕ್ಕಿಂತ ಕಡಮೆಮಾಡಿದರೆ ಯಾರು ಒಪ್ಪುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದ ಸಂಸ್ಥೆಯೆಂದರೆ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ. ಇದರಿಂದ ದೇಶಕ್ಕೆ ಜಾನಪವನ್ನು ಹಂಚಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಮಗೆ ಬೇಕಾದ ಇಂಜಿನಿಯರಗಳು, ಡಾಕ್ಟರುಗಳು, ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳು, ಸಂಶೋಧಕರು ಇವರನ್ನು ತಯಾರುಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ. ಕವಿಗಳನ್ನೂ ಶಿಲ್ಪಿಗಳನ್ನೂ ತಯಾರು ಮಾಡುವುದು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ. ಅಂಥ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆಯ ವಿದ್ಯಾವಂತರನ್ನೂ ಮೇಧಾವಿಗಳನ್ನೂ ಆಕರ್ಷಣೆ ಮಾಡದೆ ಹೋದರೆ ಏನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. All India Scales ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಪ್ರಕಾರ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಕನಿಷ್ಠ ಪಕ್ಷ ೮೦೦ ರೂಪಾಯಿ ಇರಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇವರನ್ನು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಆರಿಸುವಾಗ first class degree qualification ಇರಬೇಕೆಂದು ಗೊತ್ತುಮಾಡಲಿ. ಆದರೆ ಅವರ ಅಂತಸ್ತನ್ನು ಕಡಮೆಮಾಡಿದರೆ ಅದರಿಂದ ಹಾನಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಈಗ ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡುವುದು ಹಾಗಾಗಿ ಇದ್ದುದನ್ನು ಕಡಮೆಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ಮಾಡಬಾರದಾಗಿತ್ತು. ಇದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಈ ಲೆಕ್ಚರರುಗಳು ನಿಶ್ಚಯಿಂದ ಕೆಲಸಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ದಯೆಯಿಟ್ಟು ಅವರನ್ನು ಅದೇ ಹುದ್ದೆಯಲ್ಲಿ ಖಾಯಿಮಾಡಿ, ಅದರಿಂದ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಕ್ಕೂ ಒಳ್ಳೆಯದು, ದೇಶಕ್ಕೂ ಒಳ್ಳೆಯದು ಎಂದು ಒತ್ತಾಯ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈಗ ಈ ಎಂ. ಎ. ಎಂ. ಎಸ್.ಸಿ. ಮಾಡಿದ ಜನರನ್ನು ಹೈಸ್ಕೂಲು

ಅಧ್ಯಾಪಕರ ದರ್ಜೆಗೆ ಇಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಟ್ಯೂಟರ್‌ಗಳು, ಡೆಮಾನ್‌ಸ್ಟ್ರೇಟರ್‌ಗಳು ಎಂದರೆ ಹೈಸ್ಕೂಲು ಅಧ್ಯಾಪಕರ ದರ್ಜೆಯಾಯಿತು. ಇವರ ಸ್ಥಾನವಾನಗಳನ್ನು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನಬೇಕೆಂದು ಯೋಚನೆ ಮಾಡುವಾಗ ಅದನ್ನು ಕಡಮೆ ಮಾಡುವುದು ತಪ್ಪು. ಸರ್ಕಾರದವರು ಈಗ ಏನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ಯೋ ಅದನ್ನು ಧೈರ್ಯದಿಂದ ರದ್ದುಮಾಡಿ ಚಿಂಪೊರರಿ ಲೆಕ್ಟರರುಗಳಿಗೆ ಏನು ಆರಂಭ ಸಂಬಳವಿತ್ತೋ ಅದನ್ನು ಮತ್ತು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಒತ್ತಾಯಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ tuition fees ಹೆಚ್ಚುಮಾಡಿರುವ ವಿಚಾರ. ಈ ಹೊತ್ತು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಉಚಿತವಾಗಿ ಕೊಡಲು ಸಹಕಾರ, ಸಹಾಯವನ್ನು ಕೊಡುವ ನೀತಿಯನ್ನು ನುಸರಿಸುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಫೀಜನ್ನು ಏಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡಿದರು? ಅಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಸಂಗಮಾಡತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಹೋದ ವರ್ಷ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ ಶುಲ್ಕವನ್ನು ಶೇಕಡ ಐವತ್ತು ರಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದವನು ಈ ಹೊತ್ತು ೧೫೦ ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಒಂದು ಕಡೆ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ; ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆ ಕಾಲೇಜು ಲೆಕ್ಟರರುಗಳ ಸಂಬಳವನ್ನು ಕಡಮೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಕೈ ಹೊಂದಾಣಿಕೆಯಿಲ್ಲ. ಇದೇನು ಲಾಭ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡುವ ಇಲಾಖೆಯಾಯಿತೆ? ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಬಡವರ ಮಕ್ಕಳು ವಿದ್ಯಾರ್ಜನೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಅವಕಾಶ ಕಲ್ಪಿಸುವುದು ಸರ್ಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯ. ಜ್ಞಾನಾರ್ಜನೆಗೆ ಯಾವ ಅಡ್ಡಿಯೂ ಇರಬಾರದು. ಬಡವನ ಮಗನಿಗೆ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಗಳಿಸುವ ಮಾರ್ಗ ಸುಲಭವಾಗಿರಬೇಕು. ಈಗ ಫೀಜು ಹೆಚ್ಚಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಬಡ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಬರಲು ಎಷ್ಟೋ ತೊಂದರೆಯಾಗಿದೆ. ಬಡವರಿಗೆ freeship ಕೊಡುತ್ತೇವೆಂದು ಸರ್ಕಾರ ಹೇಳಬಹುದು. ಅಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ ೨೦-೨೫ ರಷ್ಟು ಜನರಿಗೆ ಕೊಡಬಹುದು. ಆದರೆ ಸಾರ್ವತ್ರಿಕವಾಗಿ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ನೋರಕಬೇಕು. Primary Education is the responsibility of Government ಎಂದು ಹೇಳುವಾಗ ಹೀಗೆ ಫೀಜನ್ನು ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡಿದರೆ ಹೇಗೆ?

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಆರ್. ಕಂಠಿ.—ಈಗ ಕರ್ಣಾಟಕ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಫೀ ಇದೆ, ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟಿದೆ ಎಂದು ನಮಗೆ ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಿ. ಕರ್ಣಾಟಕ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ೨೫ ರೂಪಾಯಿ ಇದೆ. ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ, ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡ ಜಿಲ್ಲೆ ಕೊಡಗು ಈ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ೧೪ ರೂಪಾಯಿ ಇದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಕಡಮೆ ಮಾಡಿ ಅಂತರ ಹೆಚ್ಚುಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಿಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೇ?

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ.—ಇದು ನಮ್ಮ ದುರದೃಷ್ಟಿ ಎಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಯಾವುದಾದರೂ ಬೇರೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ತೆರಿಗೆ ಜಾಸ್ತಿಯಿದ್ದರೆ ನೋಡಿ, ಅಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ; ಆದಕಾರಣ ನಾವೂ ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಬೇರೆ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಲೇಜು ಫೀ ಅಷ್ಟಿದೆ; ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವು ಹೆಚ್ಚಿಸುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಇದಕ್ಕೆ ನಾನು ಹೇಳುವುದಿಷ್ಟೆ; ಕಟ್ಟುಪಾಟರಗಳಲ್ಲಿ ಅವರನ್ನು ಅನುಕರಣ ಮಾಡಬೇಡಿ.....

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಆರ್. ಕಂಠಿ.—ಹಾಗಿದ್ದರೆ ತೆರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಹಾಕೋಣವೇ?

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ.—ಬೇರೆ ಕಡೆ ಕಡಮೆಯಿದ್ದರೆ ಆ ಮಾದರಿಯನ್ನು ನುಸರಿಸಿ ಫೀ ಕಡಮೆ ಮಾಡಿ, ಆಗ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಅಭಿನಂದಿಸುತ್ತೇನೆ. ಈಗಾಗಲೇ ನಾವು ತೆರಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ, ವರ್ಷವರ್ಷವೂ ತೆರಿಗೆಯ ಹೊರೆಯನ್ನು ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ.

ಇಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ತೆರಿಗೆ ಹಾಕಿದರೂ ಕೂಡ, ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಾಗುವ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಒಳ್ಳೆಯ ನೀತಿಯನ್ನು ಕಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂಬ ಭಾವನೆ ಯಿಂದ ನಾವು ತೆರಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಶುಲ್ಕವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿದರೆ ಸರ್ಕಾರ ಕೊಟ್ಟ ಮಾತನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡ ಹಾಗಾಗಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಕಾಲೇಜು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಾದ ಮತ್ತು ಅಧ್ಯಾಪಕರ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿಯದೇ ಹೋದರೆ, ನಮ್ಮ ದೇಶದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಾದ ನೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾದ ಬದಲಾವಣೆಯಾಗದೆ ಹೋದರೆ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಜನರಲ್ಲಿಯೂ ಅನುಮಾನವುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಸರ್ಕಾರ ವರ್ಷಕ್ಕೊಮ್ಮೆ ನೀತಿಯನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸುತ್ತ ಹೋಗುತ್ತಿದೆ. ವರ್ಷ ವರ್ಷವೂ ಕಾಲೇಜು ಶುಲ್ಕದ ಹೊರೆಯನ್ನು ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಅನುಮಾನ ದಿನದಿನಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ. ಈಗ ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ಏನು ನೀತಿ ಇದೆ? ಹೋದ ಸಾರಿ ಮೆಡಿಕಲ್ ಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು; ಈ ಸಾರಿ ಮೆಡಿಕಲ್ ಕಾಲೇಜಿರಬೇಕೆಂದು ಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನು ವಜಾಮಾಡಿದರು. ಹೋದ ಸಾರಿ ಹಂಗಾಮಿ ಲೆಕ್ಟರರುಗಳನ್ನು ಖಾಯಂ ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ಅವರಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳಿ, ಈ ಸಾರಿ ಬಡ್ಡೆಟ್ ಅಧಿವೇಶನದಲ್ಲಿ ಅವರನ್ನು ಓಡಿಸಿದರೆ ಹೇಗೆ? ಅವರೇನೂ ಕಾರ್ಮಿಕರಲ್ಲ, ವಿದ್ಯಾವಂತರು, ಎಂ. ಎ., ಎಂ. ಎಸ್.ಸಿ. ಪಾಸು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಇವರನ್ನು ಏಕೆಂದರೆ ಹಂಗಾಮಿ ಟ್ಯೂಟರ್‌ಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದರೆ, ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ಏನು ನಂಬಿಕೆಯಿರುತ್ತದೆ ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಾದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅನುಮಾನ ಮೂಡಿದೆ. ಈ ದಿವಸ ನ್ಯಾಷನಲ್ ಇಂಟೆಗ್ರೇಷನ್ ಆಗಬೇಕು, ಭಾವೈಕ್ಯತೆಯುಂಟಾಗಬೇಕು ಎಂದೇನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೆವೋ ಅದು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಕಾರ್ಯಗತವಾಗುತ್ತಿದೆಯೇ? ಜಾತ್ಯಾತೀತ ರಾಷ್ಟ್ರನಿರ್ಮಾಣವಾಗಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿರುವಾಗ, ಸರ್ವಧರ್ಮ ಸಮನ್ವಯವಾಗಬೇಕೆನ್ನುವಾಗ ಜಾತಿಯ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ, ಧರ್ಮದ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಏನು ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇಂದು ವಿದ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರು ಮುಂದುವರಿದರೂ ಸಂತೋಷ. ಈಗ ಅನೇಕ ಮಠಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಿದೆ. ಧರ್ಮದ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ, ಜಾತಿಯ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಭಾವೈಕ್ಯತೆಗೆನು ಮಾರ್ಗದ ನಮ್ಮಲ್ಲದೆ ಎಂದು ಬಹಳ ಆಳವಾಗಿ ಯೋಚಿಸಬೇಕು. ಏನೋ ಒಂದು ತತ್ವ ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಎ. ಪಿ. ಜೈನ್ ರವರನ್ನು ಕರೆತಂದು ಅವರಿಗೆ ಒಟ್ಟು ಕೊಡಿಸಿದಿರಿ. ಅದೇ ತತ್ವ, ಪ್ರೀತಿ, ಆದರ್ಶ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಾದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಏಕೆ ಅನುಸರಿಸಬಾರದು? ಯಾವ ವಿಚಾರದಲ್ಲೇ ಆಗಲಿ ಜಾತಿ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಬೇಡಿಕೆ ಬಂದರೆ ಮಾರ್ಗದ ಕೊಡಬಾರದು. ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ನೀತಿಯನ್ನು ನೀಡುವ ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ಗೊತ್ತುಮಾಡಿದ್ದರೆ ಬಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಇಂದು

(ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ)

ಜಾತೀಯತೆಗೆ ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯ ದೊರಕಿ ವಾತಾವರಣ ಕಲುಷಿತವಾಗಬಹುದೆಂಬ ಅನುಮಾನವಿದೆ. ಜಾತೀಯತೆಯನ್ನು ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಕಡೆಗಾಣಿಸಬೇಕು, ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ದೇಶಕ್ಕೆ ಅಪಾಯ, ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅದಷ್ಟು ಜಾಗೃತ ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಸರಿಯಾದ ನೀತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಶಕ್ತಿ ನಿಮಗೆ ಬರಲಿ ಎಂದು ಆಶಿಸಿ ನನ್ನ ಭಾಷಣವನ್ನು ಮುಕ್ತಾಯ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

Sri P. F. D'MELLOW (Nominated).—

Mr. Speaker, I want to speak on this occasion about the hardships caused to the teachers-trainees and particularly to women teachers-trainees in the three Government institutions in Bangalore catering to the training of women-teachers. These three institutions cater mainly for the under-graduate trainees. To each of these institutions the Government have been pleased to allot three stipends to the extent of rupees twelve each. I understand that this stipend has been fixed several years ago and obviously it has no relation to the conditions existing today. These stipends represent the assistance given to the girls to help them in their studies. This amount hardly suffices even to obtain books which cost the whole amount of the monthly stipend. Therefore I request the Government to review their policy in the matter of these training colleges for under-graduate teacher-trainees and raise both the quantum and the number of scholarships available to each institution. This question of teacher-trainees is paradoxical. I understand that in one particular institution as many as one hundred and fifty applications were received not so long ago. But, one hundred and ten girls had to be refused admission for want of accommodation. Forty girls were accepted and the one hundred and ten girls who had passed S.S.L.C. were refused admission. These girls not being anxious to go for higher studies, are a loss to the teaching profession. This seems paradoxical when we consider that there are several schools which are capable of conducting these training classes for girls but they cannot do it. I appeal to the Government to call for a report from the Education Department and to ascertain whether it is not possible to

extend this training facility to all the institutions. It does seem hard to see that these one hundred and ten young girls who had offered themselves to the profession of teaching and were already hard pressed to meet their requirements, had to be turned away only because we were not having more institutions with Government recognition for this type of training. I believe that it is a matter which calls for immediate attention of the Government and I appeal that the quantum and the number of scholarships in these training colleges should be raised.

The second point that I would like to mention is the non-payment of the Government's contribution to the School Teachers Provident Fund. I mentioned this the other day and said that the Government contribution for some reason had been withheld for over five years. In this connection I would like to appeal again for the sympathetic consideration of the Government. Even if it demands revision of the rules governing the Government Teachers Provident Fund, it is worth it because the school teachers have very little savings when they retire. I appeal to the consideration of the Government to relax the rules and permit them to raise the contribution and to enable them to pay the insurance premia. If there is a sympathetic understanding and sympathetic approach it should not be difficult to relax the rules. I understand that such a facility to use the provident fund for paying insurance is available in the defence forces.

The third point that I want to appeal for the sympathetic consideration of the Government is that more hostels should be provided for the teacher-trainees. The girls come to Bangalore for training from as far a place as K.G.F. and even if they are admitted into the training colleges they are hard pressed for accommodation. It does seem that very little has been done in this respect and therefore, I appeal to the Government to provide hostels for these girls who want to undertake this training. Thank you.

Mr. SPEAKER.—The House will now rise and meet after half an hour.

The House adjourned for recess at Three of the Clock and re-assembled at Thirty Minutes past Three of the Clock.

[Mr. DEPUTY SPEAKER in the Chair.]

Mr. DEPUTY SPEAKER.—Sri M. Y. Ghorpade may speak.

AN HON'BLE MEMBER.—Sir, on a point of procedure. We find no Ministers except the Deputy Minister for Education.

Sri C. J. MUCKANNAPPA (Sira).—Why is this famine of Ministers? One Deputy Minister is present out of twenty-seven.....

Mr. DEPUTY SPEAKER.—There is the Deputy Minister for Education.

Sri M. Y. GHORPADE (Sandur).—Mr. Speaker, Sir, I wish to place my humble remarks on this very important demand before the House. I am glad that the learned Leader of the Opposition set apart a considerable portion of his time to make certain statements and to give to the House certain serious reactions in connection with this Demand. Sir, I have already spoken on the Budget, and I am tempted again to take part in this discussion, because we are all agreed that this is the most important demand before the House, not only from the point of view of money allotted regarding this Demand in relation to other Demands, but also because, education is the very fundamental structure that we are trying to build in this country. Only yesterday the Prime Minister talked of the Panchayat Raj, local self-government and various institutions. In course of time, we have to train not only legislators and parliamentarians, but Prime Ministers of this country from among our children, and also the leaders. Therefore, much will depend on certain decisions we take at this juncture in the educational history of our country. More than seventeen crores have been allotted to this programme in Mysore itself. We know, Sir, that the whole country has committed itself to primary education for all children between the ages of six and eleven before the end of the

Third Five Year Plan. We also know, Sir, that this was the target that the country had committed itself to be completed by the end of the Second Five Year Plan. But because of various difficulties, this target could not be achieved by the end of the Second Five Year Plan and it was postponed to be achieved by the end of the Third Five Year Plan.

Sir, it is a matter of some concern to note that all the States in our country have accepted this target that compulsory free primary education shall be given to every child between the age of six and eleven years—except Mysore State. Our Plan does not accept this admission. They, on the other hand say that it will not be possible for the State to fulfil this obligation for all children between the age group of six and eleven. Sir, I feel that more thought should be given to this aspect, and the House, I am sure, will be grateful if the Hon'ble Education Minister is able to tell us why it is that only Mysore has not been able to openly admit or shoulder the responsibility of education for all children between the age group of six and eleven.

Sri S. R. KANTHI.—Last year on introduction of compulsory primary education in the age group of six to seven, about eight lakhs of children entered schools and this year with its extension to the age group of seven to eight the number will be much more than that.

Sri M. Y. GHORPADE.—Government deserves all congratulation for what it is doing and what it proposes to do. But my point is that all the children coming within the age group of six to eleven ought to be given the facility of compulsory primary education by the end of the Third Plan. We have been honest enough to admit that it may not be possible to reach that target by the end of the Third Plan, but I only request Government to make the position clear.

Sri S. R. KANTHI.—I am sure the plan will be implemented and all students in the age group of six to eleven will all be covered by the end of the Third Plan.

Sri M. Y. GHORPADE.—But that is not what our plan envisages. If, however, the Education Minister gives this assurance I am very happy at that.

Sri S. R. KANTHI.—It has been said on the floor of the House times without number that not only will we be able to cover all the students coming within the age group of six to eleven by the end of the Third Plan, but that in the fourth plan we want to go still further. During the Third Plan period we require about 27,000 teachers. We are going to appoint 2,000 teachers this year.

Sri C. J. MUCKANNAPPA.—We have already passed the first year of the Third Plan. How are you going to complete the target of 27,000 teachers by the end of the Third Plan at this rate? How are you going to train so many teachers?

Sri S. R. KANTHI.—We are going to employ teachers who are qualified and the question of training does not arise.

Sri M. Y. GHORPADE.—The point raised by Sri Muckannappa is a valid one. The population of the State is two crores. The Planning Commission has estimated very authoritatively that roughly 15 per cent of the total population comes within the age group six to eleven. By this standard there ought to be about thirty lakhs of children in this age group in Mysore. If there are thirty lakhs of children coming within this age group in Mysore, and if according to the declared policy of this Government you propose to maintain an adequate student-teacher ratio of 1:40, then the number of teachers required would be somewhere near one lakh. I would appreciate it if the Government could at the appropriate stage clarify that it proposes to reach this target and the stages at which this training would be given to the teachers if this programme is to be fulfilled successfully.

Sri S. R. KANTHI.—The Hon'ble Member is making a mistake. He has ignored the fact that we have already got a number of teachers. With the 21,000 teachers going to be employed during the Third Plan the total number of teachers would be about one lakh.

Sri M. Y. GHORPADE.—I am very glad that a statement like this has been made. I was only seeking authoritative information on this very vital issue.

There is another problem to which I referred last time also, namely, the problem of stagnation and wastage. It is very revealing to read that the Planning Commission in this country has accepted that only one out of every ten students who enter the first primary class successfully goes through five primary classes because several students do not complete their courses; several remain in the same class. For various reasons this problem of stagnation and wastage is there. I am sure it will be possible to deal with this problem more effectively now that compulsory primary education has been introduced. At the same time, this is something which requires vigilance. I read in papers that a body for primary education had been proposed which would keep a watch on the various aspects of primary education.

The Leader of the Opposition also laid adequate emphasis on that point and said that if necessary a separate Director in charge of primary education might be appointed. This shows the sort of thinking of both sides of the House and among the people in general.

As things stand today, there is inadequacy of teachers. The ratio of teachers to students today is 1:100. If you take into account class rooms, the ratio would be 1:150. A class room cannot accommodate more than fifty students, but the present ratio is somewhere at 1:150. So Government will have to do something to solve this problem. I want to make a suggestion in this respect. We require an army of school teachers and they have to be housed comfortably if you expect them to go to the remotest parts of our country and teach. If Government does not have money to build houses for them directly, then surely it can think of some scheme of giving adequate loans to the Taluk Boards to put up such buildings for teachers with Government loan. There is the housing scheme in general. Recently the Union

Minister said that the Government of India would give so much to the Mysore Government for housing. After all, that much money spent on housing in general is not going to change the basic conditions of living of the people in the villages, but if that amount is utilized specifically to give loans to Taluk Boards for constructing houses for school teachers and for building extra class rooms, then may be we may be able to take a revolutionary step and speed up the pace with which buildings for this purpose can be set up.

Then, I wish to congratulate Government on the triple benefit scheme that they have introduced. This is very good, but I feel that more can be done for the benefit of teachers specially regarding training of teachers. I feel teachers are not being trained adequately. I feel that an agricultural bias could be given in the training of teachers who would be able to tell the students the basic things about agriculture. In our primary schools the students are mostly children of agriculturists, but they are being educated without any reference to agriculture in the atmosphere of which they are born. Is that one reason for unpopularity of our education in the villages? At that level children ought to be told about the advance in the field of manure and other aspects of agriculture. If the army of one lakh of teachers could be asked to do this and give an agricultural bias in our primary schools it will go a long way in giving the right type of education to the children in the villages. And they will not hunger for jobs in the cities but stick to the villages. Properly-trained teachers *i.e.*, teachers who know some drill and discipline and so on make a vast difference. It is obvious that children taught by teachers like that give an entirely different orientation. I feel that Government should attach more importance to this type of training.

Regarding the policy of recruitment a very serious thing is happening in our State. People recruited in Bangalore are sent to remote corners like Chitradurga and Bellary and they do not want to go there. If they are forced

to go there, they do not take interest, close the school and give a report that the villagers are not interested in the school. I feel that the Public Service Commission should make recruitment at district or divisional level so that local people can be recruited as teachers and thereby teaching will be done effectively.

Sri S. R. KANTHI.—Now, the recruitment is done by the Divisional Recruitment Committee.

Sri M. Y. GHORPADE.—I also congratulate the Government and especially our Education Minister on having made a bold statement that all those children, the income of whose parents is below Rs. 2,400 a year, will be given free education including high school education.

Sri S. R. KANTHI.—Unofficially it has been talked of, but I have not yet made an official announcement. I hope I will be able to do it shortly.

Sri M. Y. GHORPADE.—Whether that statement is official or unofficial, it is a statement in the right direction and all members of this House whichever party they belong to will be solidly behind the Education Minister. You can push through the Cabinet and announce it officially. It is not an impossible thing; it is a logical thing. In the State of Maharashtra—I don't want to quote examples in that way and it is not as though we cannot do what other States have done but it is good to know what is happening in other States—it has been possible to give facilities of free education to the children whose parents are getting below Rs. 2,400. I think they are giving this facility to all children even in colleges. If it is possible in an adjoining State even at the college level, I see no reason why such a thing cannot be achieved by our Education Minister with the co-operation of all the members.

Sri S. R. KANTHI.—In Bombay it is not Rs. 2,400 but only Rs. 1,200. Of course, the benefit extends to the college also.

Sri M. Y. GHORPADE.—That they were thinking in terms of extending the limit even to 2,400 including the college is a major step.

(SRI M. Y. GHORPADE)

I now come to a very important matter which will affect the destiny not only of Mysore, of the South but that of the whole country. The type of decision that we take now will be of vital significance. It is necessary for some of us to speak on this subject because this matter has assumed national importance by the statement made by the Union Education Minister and that is regarding the medium of instruction in colleges. He made a statement that by the end of the Third Plan all Universities in this country would have changed over to the regional language upto the Pre-University class. Now, I will be happy and I am sure the House is expectantly awaiting a statement from the Education Minister on this subject because we were under the impression that education was a State subject and that we were living in an age of University autonomy. In this context, if the Union Education Minister has made a statement of that magnitude, of that importance, we in this House are entitled to know whether any assurance in this direction has been given by the Government of Mysore or the Universities in our State.

Sri S. R. KANTHI.—Of course, it is an important point that has been raised by my Hon'ble friend. This question was considered by the National Integration Committee and they thought that the University was the only competent authority to change the medium of instruction and that Government should not interfere in the medium of instruction in the University. It is the sole concern of the University and that is why any change-over from English to the regional language that is, Kannada, should be made by the University itself. As far as I have been able to understand the Universities have an alternative medium of instruction in Kannada.

Sri M. Y. GHORPADE.—I am very grateful for the further clarification on this subject. Since this matter has been discussed and since the attitude of Government and the opinion of members of this House is bound to influence the further shape of things, I

would like to pose a few questions because I would like to know from the elders of this House, to whichever party they belong, as to how they propose to guide the destiny of the people of this State. The regional language is bound to be very important. We are all proud of our regional language and especially after the formation of linguistic provinces there is no denying the importance of it. The Taluk Boards, the Village Panchayats and to a large extent the State Government function in the regional language for all practical purposes, and the importance of the regional language is bound to increase day by day. The question is whether you consider it necessary to change English as the medium of instruction at the University level. I am not here to say anything categorically on this subject because this is a delicate matter, but I would like to pose a few questions because whichever decision you take, whether to have English as the medium of instruction or not, will have far-reaching implications and consequences. It is not possible for anybody to study any language if it is neither the language of Government nor the language of higher education. I have graduated with Sanskrit as the second language, but I cannot claim to know it. So many people have taken Latin, Greek and so on as their second language even in B.A., but they cannot claim to know it because they have not learnt it sufficiently well and they won't learn it unless it is the language of Government or of higher instruction. If at this stage we dethrone English as the medium of instruction from higher education, I would like to know what will be your answer to accept Hindi as the sole national language in this country. The entire approach of the South has been to give an equal status to English at the Central level, and this also has been the approach which has received the blessings of the Prime Minister and there is no reason why the Constitution could not continue it indefinitely. But if we take the other position of having regional languages as the medium of instruction at the University level, then as I have pointed out it is not practical to expect

anybody to learn English or to attain any degree of proficiency in English which means that even within five years we will have to find a logical and effective answer to those who say, "Let us have Hindi as the sole National Language in this country".

We will have no face to say in the Parliament, let English have equal status to co-exist with Hindi. Sir, that is the implication. I am not saying that this should be done or this should not be done. But in case we agree to dethrone English as the medium of instruction at the University level, then we should accept psychologically this inevitable consequence of accepting Hindi as the sole national language whatever the consequences because, Sir, if today we change over the medium, after five years in any State in the South we are neither going to have English as medium of instruction or accept Hindi as the sole national language in this country, and the only alternative is balkanisation or disunity of the country which we cannot tolerate. That is the inevitable consequence. Therefore, if we take a decision, if any State in the South takes a decision, not to have English as medium of instruction in the University, we must also categorically state now itself to everybody that we accept Hindi as the sole national language and take necessary steps in that direction.

4-00 P.M.

†Sri S. R. KANTHI.—Can I put in a word? I would request the Hon'ble Member not to have any fear that any State in the South is going to have only the regional language as the sole medium of instruction or as the official language. It has been decided by the National Integration Council in which all the States are represented that education should be in the regional language and at the University stage it should be phased in such a way that the change-over is not difficult to be achieved. English will be profusely taught in all the schools and colleges. Along with that, Hindi will also be profusely taught with the result that our boys will have to learn not only

regional language but also English and Hindi and this has been the pattern of education that has been accepted by the National Integration Council.

Sri M. Y. GHORPADE.—Sir, I am not really referring to the difficulties of this change-over. I know that many important leaders in the country are trying to postpone this issue by referring to the difficulties of change-over from English to the regional language at the University level. I am not concerned with that problem because I know if everybody makes up his mind, it can be done. It is just an excuse to postpone. I am putting before this House the fundamental issue; whatever the difficulties may be, if you want to have it done, it can be done. Is it not a fact that if English ceases to be the medium of instruction at the colleges, nobody is going to learn it, or if they learn in the way in which I learnt Sanskrit, it is not good enough for us in the South. Every Indian has an alternative language to co-exist with Hindi. If this happens, whatever difficulties there may be, can be solved. If you decide that regional language is going to be the medium of instruction, the natural consequence is that in the interest of unity of the country we will have to accept Hindi now itself as the sole national language with all the consequences for recruitment at the Central level and so on and so forth. If you do not do that and wish to have regional language as the medium of instruction, and if we are not going to accept Hindi as the national language, then it is bound to strengthen balkanisation in this country. It is not a party issue.

Sri S. R. KANTHI.—Hindi will be profusely taught.

Sri C. J. MUCKANNAPPA.—May I just request the Hon'ble Education Minister through the Chair not to interrupt the member; Let him take two or three hours and say whatever he wants and afterwards we will hear him. The Minister has got ample time to reply.

Sri S. R. KANTHI.—The Hon'ble Member has interfered several times. He is just now trying to instruct the Chair what to do and what not to do.

Sri M. Y. GHORPADE.—I refer to the very important decisions passed at the Zonal Council. We are thinking of All-India services. You say certain other services must be made All-India services. How can the services be made All-India services unless there is some common language for the whole country? The Chief Ministers Conference which met in connection with National Integration have suggested that we should encourage forces of national integration. Therefore there are very basic contradictions in this language policy in what we say and what is being done. I hope our Education Minister, our State and our Government will give a clear and bold lead for the whole of the State because after all we as politicians, to whichever party we may belong, have no right to sacrifice the ultimate interest of any State or any area in order to cater if I may say so to the immediate sentiments of the people after five years. It is for the Leader of the House to place a clear picture before the people; let people decide and let us be clear about the implications and place it clearly and solidly before the people of this State and the people of the whole South. What has Madras done? What has Andhra done? Andhra wants to strengthen English. In Madras stipends are being given to study English. I do not see why stipends should be given to anybody to study a language. I do not see the logic of it. But in spite of that, people have got to be enthusiastic because after completing education, our children will have to get employment not only in this country but outside this country. Are we going to launch upon a policy which will eventually debar our people from getting employment at the end of 10 years? The last point is about linguistic minority. I shall conclude by making one point and that is by referring the Hon'ble Minister to one very important resolution which concerns the linguistic minorities in the State. In the Zonal Council, a resolution was passed that everything should be done to safeguard the interests of linguistic minorities, and everything should be done to make these people have faith in the capacity and will of

the Government to do justice. Therefore certain resolutions were passed regarding teaching of the language of these people and culture and a specific resolution was also passed to the effect that there should be a special linguistic minorities officer attached to the Chief Secretary, and a special officer in charge of linguistic minorities even at the district level to see that the administrative implementation or effect is given to the resolutions passed by the Zonal Council. Sir, it is one thing to pass a resolution in the Zonal Council. It is another thing to implement it with the same spirit and give effect to it. After all, the minorities in our State must feel satisfied; they must have complete faith in the capacity and will of the Government to implement their own resolutions. Sir, it is stated that in democracy it is necessary not only to be just but also appear to be just. What I feel is, the corollary of the statement appears to my mind to be more important. It is not enough in democracy to be merely just, but it should also appear to be just. One must be just from the bottom of one's heart and with the full strength that God has endowed. It is only then that the minorities or other weaker sections, castes or groups will have full faith in the capacity of the Government to do justice. It is only then, Sir, that democracy in Karnatak State can be fully safeguarded according to the concept of Mahatmaji and Nehru. I am sorry for having taken probably a little more time than what was due to me. I am grateful to the Hon'ble Speaker and I am grateful to the Members of the House for their kind indulgence.

Mr. DEPUTY SPEAKER.—It appears that many members want to participate in the discussion. I would like to know whether we can fix up a time limit for each member.

Sri C. J. MUCKANNAPPA.—You may fix twenty or twenty-five minutes for each member.

Mr. DEPUTY SPEAKER.—We will have twenty minutes for each member.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಎಸ್. ಗೌಡ (ಚಳ್ಳಕೆರೆ).—ಸ್ವಾಮಿ, ವಿದ್ಯಾಪಾತಕಗಾಗಿ ಕೇಳಿರತಕ್ಕ ಬೇಡಿಕೆಯ ಮೇಲೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಈ ಸರ್ಕಾರದವರು ಬರಾತ್ತಾರ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದಿರುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರನ್ನು ಅಭಿನಂದಿಸುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ

ಇದನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದಿರತಕ್ಕ ವಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ನ್ಯೂನತೆಗಳು ತಲೆದೋರಿ, ಇದರ ಮುಖ್ಯ ಉದ್ದೇಶ ಸಫಲವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ನಿಜವಾಗಿ ಇದರಿಂದ ಜನತೆಗೆ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿ ನಲ್ಲಿ ಇದರಿಂದ ಎಷ್ಟುಮಟ್ಟಿನ ಪ್ರಯೋಜನವೂ ಆಗಿಲ್ಲವೆಂಬ ವಿಚಾರವನ್ನು ವಿಷಾದದಿಂದ ಈ ಘನ ಸಭೆಯ ಮುಂದಿಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಸ್ವಾಮಿ, ಶಾಲೆಗೆ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿದ ತಕ್ಷಣ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಅವರು ಕೂಡಲು ಕಟ್ಟಬೇಕು. ಯಾವ ಊರಿಗೆ ಹೋಗಲಿ, ಹೊಸ ಶಾಲೆಯನ್ನು ತೆರೆಯಬೇಕಾದರೆ ಅಥವಾ ಹೆಚ್ಚು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಸೇರಿಸಬೇಕಾದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಡದ ಕೊರತೆಯಿರುವುದು ತಮ್ಮ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂದಿದೆ. ಯಾವ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಸ್ಕೂಲಿನ ಕಟ್ಟಡ ಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿದರೂ ಜನರು ಕೊಡುವ ಕಾಂಟ್ರಿಬ್ಯೂಷನ್ ಎಷ್ಟು ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಾರೆ. ಹಳ್ಳಿಯಿಂದ ಹೆಲ್ಪಿಯಿರುವುದು ಎಂದು ಪದೇಪದೇ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಜನರಿಂದ ಸರ್ಕಾರ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತರಬೇಕಾದರೆ ಹಿಂದೆಗೆಯುತ್ತಾರೆ. ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನಲ್ಲಿ, ಬಡವರಿರತಕ್ಕ ಜಾಗದಲ್ಲಿ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಿಲ್ಲದಿರುವ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಒಂದು ಕಟ್ಟಡಕ್ಕೆ ಕೇವಲ ಒಂದು ಸಾವಿರ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ, ಮಿಕ್ಕದನ್ನು ಹಳ್ಳಿಯವರೇ ಬರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ನೀತಿಯನ್ನನುಸರಿಸಿದರೆ ಹೇಗೆ? ಇದುವರೆಗೂ ಸೇಕಡ ೬೦ ಮತ್ತು ೪೦ ಎಂದಿತ್ತು. ಬರಾತ್ತಾರ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ ಈ ರೀತಿ ಮಾಡಬಾರದು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಒಂದೊಂದಿಗೂ 50 ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿದ್ದರೆ ಆ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮಿಕ್ಕದನ್ನು ಕೊಡಲಾರದೆ ಕಟ್ಟಡ ಕಟ್ಟಬೇಕೋ ಅದರಿಗೆ ಸ್ಕೂಲೇ ಇಲ್ಲವೆ? ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು ನಾನು ಅನೇಕ ಸಾರಿ ಸರ್ಕಾರದ ಗಮನಕ್ಕೆ ತಂದಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ಈ ಬಗ್ಗೆ ವಿದ್ಯಾ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಅಥವಾ ಸರ್ಕಾರ ಯಾವ ಭರವಸೆಯನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲದೆ ಇರುವುದು ವಿಷಾದಕರ ಸಂಗತಿ. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಬಡ್ಡೆಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲಾ ಕಟ್ಟಡಗಳಿಗೆ ಒದಗಿಸಿರುವ ಹಣ ಬಹಳ ಕಡಮೆ. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಒಂದೊಂದು ತಾಲ್ಲೂಕಿಗೆ ಮೂರು ಪ್ರೈವರಿ ಮಿಡ್ ಸ್ಕೂಲುಗಳ ಕಟ್ಟಡಗಳೂ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಈ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯತೆಯಿಲ್ಲ, ಶಕ್ತಿಯಿಲ್ಲವೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಪೀಗಿರುವಾಗ ಇಂಥ ಒಂದು ಕಾನೂನನ್ನು ಏಕೆ ಜಾರಿಗೆ ತಂದಿರ? ಜನರಿಗೆ ಕಣ್ಣೊರೆಯುವುದಕ್ಕೆ ತಂದಿರಾ ಎಂದು ಕೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಸ್ವಾಮಿ, ಒಂದೊಂದು ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಇಪ್ಪತ್ತೈದರಿಂದ ಐವತ್ತರವರೆಗೆ ಶಾಲಾ ಕಟ್ಟಡಕ್ಕಾಗಿ ಜನರ ಭಾಗದ ಹಣವನ್ನು ಡಿಪಾಜಿಟ್ ಮಾಡಿರುವುದು ಗೊತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಹಣ ಒದಗಿಸಿದರೆ ಬಾಕಿ ಶಾಲೆಗಳ ಗತಿಯೇನು! ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿರುವ ಜಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಸರ್ಕಾರ ಕಟ್ಟಡ ಕಟ್ಟಿಸಬೇಕು, ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಕಡ್ಡಾಯ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದಿದ್ದಾರೆ. ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿರುವವರು ಬಡ ರೈತರು. ಆರು ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಅನೇಕ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ರೈತ ತನ್ನ ವ್ಯವಸಾಯದ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಬೇರೆಯವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಜೇತಕ್ಕಿಟ್ಟಿದ್ದ. ಇಂಥವರನ್ನು ಬರಾತ್ತಾರವಾಗಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ ಇವರಿಗೆ ಬಟ್ಟೆ,

ಪುಸ್ತಕ, ನ್ಯೂಲಿನಲ್ಲಿ ಉಪಾಹಾರ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. Mid-day meals ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಒಂದಾಣೆ ಕೂಡ ಕೊಡದಿದ್ದರೆ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ? Mid-day mealಗೆ ಒದಗಿಸಿರುವ ಹಣವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಇದರಿಂದ ಏನೂ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಜನರ ಹಣವನ್ನು ಪಡೆದು ಸರ್ಕಾರ ತನ್ನ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಎಷ್ಟು ಹಣವನ್ನೊದಗಿಸುತ್ತೇವೆಂದು ಜನರು ಮುಂದೆ ಬರುತ್ತಾರೋ ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಒದಗಿಸಬೇಕು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಪುಸ್ತಕ, ಸ್ಟೇಷನ್, ಬಟ್ಟೆ, ಇವುಗಳನ್ನು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಒದಗಿಸಬೇಕೆಂದು ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಮಟ್ಟ ಕಳೆಗಿಳಿದಿದೆ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಪ್ರಿ-ಪ್ರೈಮರಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ, ಎಂದರೆ, ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಕೊಡುವ ಶಿಕ್ಷಣವಿಲ್ಲದಿರುವುದು ಒಂದು ಕೊರತೆ. ಹಳ್ಳಿಗಳು, ಹಳ್ಳಿಗಳ ಎಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, ಆದರೆ ಹೇಳಿಯಿಲ್ಲದ ತಕ್ಕ ನರ್ಸರಿ ಸ್ಕೂಲುಗಳು ಮತ್ತು ಗ್ರಾಮಾಂತರಗಳಲ್ಲಿರುವ ನರ್ಸರಿ ಸ್ಕೂಲುಗಳು ಇವುಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ, ಹೇಳಿಗಳಿರುವ ಶಾಲೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ. ಇಂಥ ನರ್ಸರಿ ಶಾಲೆಗಳನ್ನೇಕೆ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ? ಇಂಥ ಶಾಲೆಗಳು ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಬೇಡವೆ? ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಮತ್ತು ಅವರ ಶಿಕ್ಷಣದ ಬಗ್ಗೆ ನನಗಿಂತ ಮುಂಚೆ ಮಾತನಾಡಿದ ಸ್ನೇಹಿತರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ಎಂಟು ಲಕ್ಷ ಹುಡುಗರನ್ನು ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಸೇರಿಸುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಇದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಅಧ್ಯಾಪಕರನ್ನು ತರಬೇತು ಮಾಡಲು ತಕ್ಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಟ್ರೈನಿಂಗ್ ಸ್ಕೂಲ್‌ಗಳನ್ನು ಚಿತ್ರದುರ್ಗ, ಬೆಳಗಾವಿನಲ್ಲಿ ಮಾಡಿ ಇಲ್ಲದ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಎಂದೂ ಅಲ್ಲಿನವರನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಎಂದೂ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಈ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೇಂದ್ರಗಳು ಎಲ್ಲ ಕಡೆಯೂ ಇದ್ದರೆ ಅನುಕೂಲವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಸರ್ಕಾರ ಹಳ್ಳಿಗಳ ಯೋಗಕ್ಷೇಮವನ್ನು ಮರೆತಿದೆ. ಹಳ್ಳಿಗಳ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ತರಗತಿಗಳಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಉಪಾಧ್ಯಾಯಿರುತ್ತಾರೆ. ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ single teacher schools ಅನೇಕ ಇವೆ. ಒಬ್ಬ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಎಷ್ಟು ಹುಡುಗರಿಗೆ, ಎಷ್ಟು ತರಗತಿಗಳಿಗೆ ಪಾಠ ಹೇಳಬಹುದು, ಇಂಥ ಕಡೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆದ ಹುಡುಗ ನಾಳೆ ಎಷ್ಟುಮಟ್ಟಿಗೆ ಉತ್ತೀರ್ಣನಾಗುತ್ತಾನೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಯೋಚಿಸಬೇಕು. ಹೇಳಿಗಳಿಂದ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆದು ಬರತಕ್ಕ ಹುಡುಗರ ಜೊತೆಗೆ ಸ್ಪರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಉತ್ತೀರ್ಣನಾಗಿ ಬರಬೇಕು? ಇದು ಸರಿಹೋಗಬೇಕಾದರೆ Single Teacher Schools ಇರುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಡಬೇಕು.

ಶಿಕ್ಷಕರ ಮಟ್ಟ ಹೆಚ್ಚಾಗಬೇಕು, ಭಾವೀ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನು, ಮುಂದೆ ದೇಶವನ್ನಾಳತಕ್ಕ ಜನರನ್ನು ತಯಾರುಮಾಡತಕ್ಕ ಶಿಕ್ಷಕರ ಮಟ್ಟ ಹೆಚ್ಚಾಗಬೇಕೆಂದು, ನಾವೂ ಹೇಳುತ್ತೇವೆ, ಎಲ್ಲರೂ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ಸ್ಥಿತಿ ಬಹಳ ಹೀನ ಸ್ಥಿತಿಯಾಗಿದೆ. ಮಧ್ಯಮ ವರ್ಗದವರಿಗೆ ಮಕ್ಕಳು ಜಾಸ್ತಿ, ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಗೆ ಮಕ್ಕಳು ಜಾಸ್ತಿ. ಅವರ ಜೀವನ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಬೇಕಾದರೆ, ಅವರಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ವೇತನಗಳು ಮತ್ತು ಇತರ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು.

ಶ್ರೀ ಸಿ. ಜೆ. ಮುಕ್ಕಣ್ಣಪ್ಪ.—ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಗೆ ಮಕ್ಕಳು ಹೆಚ್ಚೆಂಬ ಬಗ್ಗೆ ಸರ್ವ ಮಾಡಿದ್ದೀರಾ?

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಎಲ್. ಗೌಡ.—ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಸರಿಯಾದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ತಮ್ಮ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಬೇಕಾದರೆ ಅವರಿಗೆ ಕನಿಷ್ಠ ಪಕ್ಷ ನೂರು ರೂಪಾಯಿಗಳ ಸಂಬಳವಾದರೂ ಕೊಡಬೇಕು. ಅಷ್ಟನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಅವರು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿ, ಪೂರ್ಣವಾದ ವೇಳೆಯನ್ನು ಅದಕ್ಕೆ ಮಾನರಾಗಿದಲು ಸಾಧ್ಯ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಹಾಗೆ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ಪ್ರಾಥಮಿಕಶಾಲೆ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಗೆ ಕೊಡುವ ವೇತನವನ್ನು ಕನಿಷ್ಠ ಪಕ್ಷ ನೂರು ರೂಪಾಯಿಗಳಿಗಾದರೂ ಏರಿಸಬೇಕೆಂದು ಒತ್ತಾಯಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಅಮೇಲೆ ಬಾಸಗಿ ಪಾಠಶಾಲೆಗಳ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರ ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿರುವ ನೀತಿಯೇನೋ ದೇವರಿಗೇ ಗೊತ್ತು. ಈ ದಿವಸ ಬಹಳ ಜಾಸ್ತಿ ಜನರು ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ತೆರೆಯಲು ಮುಂದೆ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ, ನಿಜ. ಯಾರು ಹಣವಂತರೋ, ಯಾರು ಶ್ರೀಮಂತರೋ ಅವರಿರುವ ಕಡೆ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಆರಂಭಿಸಲು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಅವಕಾಶ ದೊರೆಯುತ್ತಿದೆಯೇ ಎಂಬ ಬದವಿರುವ ಕಡೆ ದೊರೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ. ಒಂದೇ ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಹಿರಿಯೂರು ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ಒಂದೇ ಒಂದು ಹೋಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದು ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳಿವೆ; ಅಲ್ಲೂ ಒಂದು ಸಾವಿರ ಪ್ರಜಾಸಂಖ್ಯೆಯಿದೆ. ಆದರೆ ಒಂದು ಸಾವಿರ ಪ್ರಜಾಸಂಖ್ಯೆಯಿರುವ ಧರ್ಮಪುರ ಹೋಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಒಂದು ಹೈಸ್ಕೂಲಿದೆ. ಎಲ್ಲ ಬಡವರಿದ್ದಾರೋ, ಎಲ್ಲ ಬಾಸಗಿಯವರಿಗೆ ಹೈಸ್ಕೂಲನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೋ ಅಂಥ ಕಡೆ ಸರ್ಕಾರ ಮುಂದೆ ಬಂದು ಹೈಸ್ಕೂಲನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಬೇಕು.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಆರ್. ಕಂಠಿ.—ಲಕ್ಷ ಜನರಿರುವ ಕಡೆ ಒಂದೇ ಒಂದು ಹೈಸ್ಕೂಲಿದೆ. ಅವರಿಗೆ ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯ ಕೊಡಬೇಕೆ ಅಥವಾ ನೀವು ಹೇಳುವ ಕಡೆಗೆ ಕೊಡಬೇಕೆ?

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಎಲ್. ಗೌಡ.—ಹಾಗಾದರೂ ನಾವು ಕಾಯಬೇಕೆ? ಇದಲ್ಲದೆ ಬಾಸಗಿ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗೆ ರೆಕಗ್ನಿಷನ್ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ವಿಚಾರ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿದೆ. ಒಂದು ಹೋಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಮೂರು ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗೆ ಗ್ರಾಂಟ್ ಕೊಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳಿ ಇನ್ನೊಂದು ಹೈಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಮೂರನೇ ವರ್ಷ ಗ್ರಾಂಟ್ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ವಿದ್ಯಾಮಂತ್ರಿಗಳು ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಮೂರು ವರ್ಷ ಬಾಸಗಿ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗೆ ಹಣ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿಕೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ೨೫.೬-೧೯೬೨ ರಲ್ಲಿ ಪ್ರೈಮರಿ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಮತ್ತು ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗೆ ಮೂರುವರ್ಷ ಗ್ರಾಂಟ್ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅದಕ್ಕಿಂತ ಒಂದೆರಡು ದಿವಸಗಳ ಮುಂಚೆ ತೆರೆದಿರುವವರಿಗೆ ಗ್ರಾಂಟ್ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಹಿರಿಯೂರು ತಾಲ್ಲೂಕು ಎರಬಳ್ಳಿ ವಿಚಾರ ನೋಡಿ. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ತಾರತಮ್ಯ ಮಾಡಿದರೆ ಹೇಗೆ?

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಆರ್. ಕಂಠಿ.—ನೀವು ಅದನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಈಗಾಗಲೇ ೭೦-೭೫ ಮಂದಿಗೆ ಮೂರು ವರ್ಷ ಗ್ರಾಂಟ್ ಕೇಳುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ಒಪ್ಪಿಸಿ ಅವಕಾಶ ನೀಡಿದೆ. ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕಾಯಿತು.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಎಲ್. ಗೌಡ.—ಎಲ್ಲರೂ ಹಾಕಿದ ಹಾಗೆ ನಾವೂ ಆರ್ಜಿ ಹಾಕಿದೆಯೆ, ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಮೂರು ಕಡೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟಿದೆ, ಇತರರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಆರ್. ಕಂಠಿ.—ಎಷ್ಟು ಕೊಡಬೇಕೋ ಅಷ್ಟನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿನ ಕೋಟಾ ಕೊಟ್ಟರೆ ಶಾಲೆಗೆ ರೆಕಗ್ನಿಷನ್ ನೀಡಬೇಕು ಎಂದು ನಂಬಿಸಲಾಗಿದೆ. ಹೀಗೆ ಗೊತ್ತುಮಾಡಿರುವ ಕಂಡಿಷನ್ಗೆ ಒಪ್ಪಿದರೆ ತೆರೆಯಬಹುದು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಬೇಡ ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕು.

ಶ್ರೀ ಸಿ. ಜಿ. ಮಕ್ಕಣ್ಣಪ್ಪ.—ತಮ್ಮ ಆರ್ಡರಿನಲ್ಲಿ ಇಂಥ ತಾರೀಕಿನಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದೇನೂ ನಮೂದಾಗಿಲ್ಲ. ಅದೇ ಗೋಡೆಯ ಮೇಲಿದ್ದ ಹಾಗೆ ತಿಳಿಸಿರುವುದು ವಿಶದವಾಗಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಆರ್. ಕಂಠಿ.—ಯಾರಿಗೂ ಮೂರು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಎಲ್. ಗೌಡ.—ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿವೇತನವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ತಾವು ಒದಗಿಸುವ ಹಣ ಬಹಳ ಕಡಮೆ. ನುಮಾರು ಒಂದು ಸಾವಿರ ಅರ್ಜಿಗಳು ಬಂದರೆ ಎಂಟು ಹತ್ತು ಮಂದಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿವೇತನಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡಬೇಕು. ಈಗ ಕೊಡುತ್ತಿರುವುದು ಮಾರ್ಚ್ಗಿಂತ ಮುಂಚೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಆಶೆಯಿದ್ದರೆ ವರ್ಷದ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಹಣವನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ನ್ಯಾಯ ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ಒಂದೆರಡು ತಿಂಗಳಲ್ಲೇ ಕೊಡದಿದ್ದರೆ ಉದ್ದೇಶ ಸಫಲವಾಗುವುದಿಲ್ಲ, ಈಗಿರುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದ ಸಫಲವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದು ಸಭೆಯ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರುತ್ತೇನೆ.

ಈಗ ಭಾಷಾ ನಮಾಸ್ತೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿದೆ. ಕನ್ನಡಿಗರಿಗಾಗಿ ಕರ್ಣಾಟಕ ಮಾಡಿದರು. ಆದರೆ ಅದೇ ಭಾಷೆ ಕರ್ಣಾಟಕದಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲೀಷು, ಕನ್ನಡವಲ್ಲ. ಅಂಥ ಮತ್ತು ಮದ್ರಾಸಿನಲ್ಲಿ ತೆಲುಗು ಮತ್ತು ತಮಿಳು ಅದೇ ಭಾಷೆಯಾಗಿರುವಾಗ ನಮ್ಮ ಕನ್ನಡ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲೀಷು ಅದೇ ಭಾಷೆಯಾಗಿದೆ. ಮಾತೃ ಭಾಷೆಯಾದ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಸೇಕಡ ಖಜಿ ನಂಬರನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಉತ್ತೀರ್ಣರಾಗಬಹುದೆಂದು ಮಾಡಿರುವಾಗ ಪರಭಾಷೆಯಾದ ಇಂಗ್ಲೀಷಿನಲ್ಲಿ ನಲವತ್ತು ನಂಬರು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ವಿಧಿಸಿರುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ, ಇದು ಅನ್ಯಾಯ. ಅದುದರಿಂದ ಅಂಗ್ಲ ಭಾಷೆಯಲ್ಲೂ ಸಹ ಸೇಕಡ ಮೂವತ್ತೈದು ನಂಬರು ಬಂದರೆ ಸಾಕು ಎಂದು ಗೊತ್ತು ಮಾಡಬೇಕು.

ಮಹಾರಾಣಿ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ವೀಡಿಯಂ ಇದ್ದದನ್ನು ಈ ವರ್ಷ ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಕೆಂದು ಕೊಲಜಿಯೆಟ್ ಎಜುಕೇಷನ್ ಡೈರೆಕ್ಟರು ಆದರು ಮಾಡಿರುವುದು ತುಂಬಾ ವಿಷಾದಕರ. ಹೋದ ವರ್ಷ ಕನ್ನಡ ವೀಡಿಯಂ ಜಾರಿಗೆ ತಂದರು. ಅದೇ ಈಗ ಕಲಿಯುವವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಸಾಲದೆಂದೋ ಏನೋ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಕಾರಣದಿಂದ ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮ ಜಾರಿಗೆ ತಂದುದನ್ನು ತೆಗೆದು ಮತ್ತೆ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ವೀಡಿಯಂ ಮುಂದುವರಿಸುವುದು ಅನ್ಯಾಯ. ಮಾತೃ ಭಾಷೆಯಾದ ಕನ್ನಡದ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನೇ ಮುಂದುವರಿಸಬೇಕು, ಅದನ್ನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುವವರು ಎಷ್ಟು ಜನರು ಬಂದರೂ ಅವಕಾಶ ಕೊಡಬೇಕು, ಎರಡು ಮೂರು ಹುದುಗಿರಬಹುದು ಅವಕಾಶ ಕೊಡಬೇಕು.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಎಂ. ಪಾಟೀಲ್ (ತಿಕ್ಕೋಟ).—ಮಾನ್ಯ ಸಭಾಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಇಂದಿನ ದಿನ ಶಿಕ್ಷಣದ ಬೇಡಿಕೆಯ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಮಾನ್ಯ ಮಿತ್ರರು ವಿಚಾರಮಾಡಿ ವಿಶ್ವ

ವಿದ್ಯಾನಿಲಯ, ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮ, ಶಿಕ್ಷಣದ ಮಟ್ಟ ಮುಂತಾದ ವಿಷಯಗಳ ಮೇಲೆ ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ನಮ್ಮ ನಾಡು ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿದೆ. ನಾವು ನಾಡಿನ ಪುನರ್ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡಲು, ಕಟ್ಟಲು ಹೊರಟಿದ್ದೇವೆ. ಹಾಗೆ ಕಟ್ಟುವಾಗ ನಾಡಿನ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಅಂಗವನ್ನೂ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಾಡುವುದು ಬಹಳ ಅವಶ್ಯಕ ಎಂಬುದನ್ನು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಒಪ್ಪುತ್ತಾರೆ. ನಾವು ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿ, ಶೈಕ್ಷಣಿಕವಾಗಿ, ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ ಪ್ರಗತಿ ಹೊಂದಬೇಕು, ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗಬೇಕು. ನಮ್ಮ ನಾಡು ಹಳ್ಳಿಗಳ ನಾಡು. ಸುಮಾರು ನೂರಕ್ಕೆ ಎಂಬತ್ತರಷ್ಟು ಜನ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಾರೆ. ೭೨ ಜನರು ಒಕ್ಕಲುತನದಿಂದ ಜೀವನ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ಉದ್ಯೋಗ ಬಹಳಮಟ್ಟಿಗೆ ಒಕ್ಕಲುತನವೇ ಆಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಯೋಜನೆಯೂ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಬೇಕಾದರೆ ಹಳ್ಳಿಯನ್ನೇ ಮೂಲವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂದು ಎಲ್ಲ ಯೋಜನಾ ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರೂ ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

4-30 P.M.

ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ನಮ್ಮ ಆರ್ಥಿಕ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಯಾಗಲೂ ಶಿಕ್ಷಣ ಬಹಳ ಅವಶ್ಯಕ. ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯ ಕೊಡಬೇಕಾದ್ದು ಮುಖ್ಯ. ಆದ್ದರಿಂದ ಆರ್ಥಿಕಾಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಯೋಗ್ಯವಾದ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಮಾಜವಾದದ ಅಡಿಪಾಯದ ಮೇಲೆ ನಾವು ಪ್ರಜಾ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಕಟ್ಟಬೇಕಾದರೆ, ಅದನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು ನಾವು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಹೊಂದಬೇಕಾದರೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡುವುದು ಅವಶ್ಯಕ. ಈ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ಸಮಾಜ ಸೇವೆಗೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯ ಕೊಡುವುದು ಅಗತ್ಯವೆಂದು ನನ್ನ ಭಾವನೆ.

ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮವಿರಬೇಕೆಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಒಪ್ಪಿರುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ, ವಿಜ್ಞಾನದ ಬೆಳಕು ನಮ್ಮೊಳಗೆ ಹರಿಯಬೇಕಾದರೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮತ್ತು ಹಿಂದಿಯೂ ಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ ಇವುಗಳನ್ನೂ ಕಲಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅವಕಾಶ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಅಮೇರಿಕ, ಹಳ್ಳಿಗಳ ಪಾಠಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿರುವ ಶಿಕ್ಷಕರ ಸಂಖ್ಯೆ ಮತ್ತು ಮಟ್ಟವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಬೇಕೆಂದು ನಾನು ನೂಚಿಸಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಏಕೆಂದರೆ ನಮ್ಮ ಇಂದಿನ ಮಕ್ಕಳೇ ನಮ್ಮ ನಾಳಿನ ನಾಗರಿಕರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಒಳ್ಳೆಯ ನಾಗರಿಕರನ್ನು ನಾವು ಬೆಳೆಸಬೇಕಾದರೆ ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣದ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಬೆನ್ನಾಗಿರಬೇಕು. ಇದು ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಕ ವರ್ಗದ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಾಗಿದೆ. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ನಮ್ಮ ಇಂದಿನ ನಾನಾ ಯೋಜನೆಗಳು ಪರಿಪೂರ್ಣಗೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಟೆಕ್ನಿಕಲ್ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನರಿತವರು, ಎಂಜಿನಿಯರುಗಳು ಹೆಚ್ಚುಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಬೇಕಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಎಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಕಾಲೇಜುಗಳನ್ನೂ, ಪಾಲಿಟೆಕ್ನಿಕ್‌ಗಳನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಏರ್ಪಡಿಸಬೇಕಾದ್ದು ಅವಶ್ಯಕ. ನಮ್ಮ ಉತ್ತರ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಎಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಕಾಲೇಜುಗಳು ಬಹಳ ಕಡಮೆ, ಆದ್ದರಿಂದ ಸರಕಾರದವರು ಬಿಜಾಪುರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಕಾಲೇಜನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳು

ತ್ತೇನೆ. ಎರಡನೆಯ ಪಾಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಏರ್ಪಾಡಾದ ಟೆಕ್ನಿಕಲ್ ಪರ್ಸೋನಲ್ ಕಮಿಟಿಯವರು ಕೂಡ ಬಿಜಾಪುರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಎಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಕಾಲೇಜನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಬೇಕೆಂದು ತಮ್ಮ ರಿಪೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನೂಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಂತೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ನಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ಸೂಕ್ತ ಕ್ರಮವನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಾಂಗದ ಘಟನೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಸಹ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ಒಂದು ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೇ ಅಲ್ಲ, ನಮ್ಮ ಯೋಜನೆಗಳು ಫಲಪ್ರದವಾಗಬೇಕೆಂಬ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕೂಡ ತಾವು ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ ೧೪೮ ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಖರ್ಚುಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ, ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕೈಗೊಡಬೇಕಾದರೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಪ್ರೈಮರಿ ಮತ್ತು ಸೆಕೆಂಡರಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಮಟ್ಟ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಬೆಳೆದಿರಬೇಕಾದ್ದು ಅಗತ್ಯ. ಇವೆಲ್ಲವಕ್ಕೂ ಪರಸ್ಪರ ನಿಕಟ ಸಂಬಂಧವಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ quality ಮತ್ತು quantity ಎರಡಕ್ಕೂ ಒಂದು compromise ಸಾಧಿಸಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ವಿದ್ಯಾಭಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಉಂಟು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವಂತೆ, ಶಿಕ್ಷಕರ ಸಂಖ್ಯೆ ಮತ್ತು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ಉತ್ತಮಪಡಿಸುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಸರ್ಕಾರದವರ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿದೆ.

ಕಟ್ಟಡಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಬೇಕಾದರೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ೧,೦೦೦ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಸಹಾಯ ಧನವಾಗಿ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಈಗ ತಾವು ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಕೊಡುವಾಗ, ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಕಟ್ಟಡಗಳ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಇಂಥ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ತಾವು ಕೊಡುವ ೧,೦೦೦ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಸಾಲದು, ಈ ಹಣಕ್ಕೆ ಸರಿಸಮವಾಗಿ ತಾಲ್ಲೂಕ್ ಬೋರ್ಡಿನವರು ಕೂಡ ೧,೦೦೦ ರೂಪಾಯಿ ಹಣ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ನೀವು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ಆದರೆ ಬಹುತೇಕ ತಾಲ್ಲೂಕ್ ಬೋರ್ಡ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಹಣವಿಲ್ಲ. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಹಣವನ್ನೊದಗಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಮಾಧ್ಯಮ ಶಾಲೆಗಳ ವಿಚಾರ. ಈಗ ಗ್ರಾಂಟ್ ಇನ್ ಏಡ್ ಪದ್ಧತಿಯಿರುವುದು ಅಷ್ಟು ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಅನೇಕ ತೊಡರುಗಳಿವೆ. ಇದರ ಪ್ರಕಾರ ಖಾಸಗಿ ಸಂಸ್ಥೆಯವರು ತಮ್ಮ ಭಾಗದ ತಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥೆಗೆ ತಗಲುವ ಮೂರು ತಿಂಗಳಿಗಾಗಿ ಗುವಷ್ಟನ್ನು ಪಡೆದನ್ನು ಬ್ಯಾಂಕಿನಲ್ಲಿಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಅನೇಕ ಖಾಸಗಿ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಇದನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಶಕ್ತರಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಗ್ರಾಂಟ್ ಇನ್ ಏಡ್ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಸಡಿಲಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಕಾಶಿಮಠ್ ಸಿದ್ಧಯ್ಯ ವೀರಯ್ಯ (ಶಿರಹಟ್ಟಿ).—ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಈ ರಾಜ್ಯದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಖಾತೆಯನ್ನು ನಡೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಹಣದ ಬಗ್ಗೆ ವಿಚಾರ ವಿನಿಮಯ ಮಾಡುವಾಗ, ನಮ್ಮಲ್ಲಿರುವ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಸರ್ಕಾರದ ಸವಲತ್ತುಗಳು ಹೆಚ್ಚಿದ ಹಾಗೆಲ್ಲಾ ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣದ ಮಟ್ಟ ಕೆಳಗೆ ಇಳಿಯುತ್ತಿದೆ. ಎರಡನೆಯದಾಗಿ

(ಶ್ರೀ ಕಾಶೀಮಠ ಸಿದ್ಧಯ್ಯವೀರಯ್ಯ)

ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಏಕರೂಪತೆಯಿಲ್ಲ. ಒಂದೊಂದು ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ನಮೂನೆ ಇದೆ. ಮುಂಬೈ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಸ್ಕೂಲು ಬೋರ್ಡುಗಳ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಅವರು ನಡೆಸತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಬಹಳ ಚಿಂತಾ ಜನಕವಾಗಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಒಂದು ಕಮಿಟಿ ಇದುವರೆಗೂ ನುಗ್ಗುವಾಗ ನಡೆಸುತ್ತಿತ್ತು. ಈಗ ಸ್ಕೂಲು ಬೋರ್ಡ್ ರದ್ದು ಮಾಡಿದಾಗಿನಿಂದ ಅಲ್ಲಿನ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿ ಅಧೋಗತಿಗೆ ಬಂದಿರಬಹುದು ಎಂಬುದು ಆ ಭಾಗದ ಜನರಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮನವರಿಕೆಯಾಗಿದೆ.

ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣದ ಅಂಗವಾಗಿ ವೃತ್ತಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ತೆರೆಯುವ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಸಾಕಷ್ಟು ವಿಚಾರಮಾಡಿ ಸೂಕ್ತ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಕೈಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಕೃಷಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ ಅಲ್ಲಿ ಕೃಷಿ ಜೀವನ ಶಿಕ್ಷಣ ಶಾಲೆ ಯಿರಬೇಕು; ಎಲ್ಲ ನೌಕಾರರಿರುತ್ತಾರೆ ಅಲ್ಲಿ ನೌಕರ ಸ್ಕೂಲುಗಳಿರಬೇಕು. ಹಳ್ಳಿಗಳ ಕಡೆ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕೃಷಿ ಜೀವನ ಶಿಕ್ಷಣ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯ ಶಿಕ್ಷಣ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಇದನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದಿರುವುದರಲ್ಲಿ ಮುಂಚೆಯೇ ಸಾಕಷ್ಟು ವಿಚಾರ ವಿನಿಮಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಒಂದು ಸರ್ವೆ ನಡೆಸಿ, ಇದರಿಂದಾಗಿ ಎಷ್ಟು ಜನ ಹುಡುಗರು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಬರುತ್ತಾರೆ, ಎಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಕರ ಬೇಕಾಗುತ್ತಾ ರೆಂಬುದನ್ನು ನೋಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ಮಾಡದೆ ಒಮ್ಮೆಗೇ ಇದನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆಯೇ ಎಷ್ಟೋ ಪಾಠ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಾಲಕರು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಜಾಗವಿಲ್ಲವೆಂದು ಎಷ್ಟೋ ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಆದರೂ, ಅದನ್ನು ಕಡೆಗಾಣಿಸಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಸರ್ಕಾರದವರೇ ತಂದಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಈಗ ಜನರಿರುವ ಕಡೆ ಲಂ ಜನರು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಹೊತ್ತಿನ ದಿವಸ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಬಡಾಯಿ ನುವುದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಸಹಾಯ ಸವಲತ್ತುಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೊಡಬೇಕಲ್ಲದೆ ಶಿಕ್ಷಕರ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆ ಗಳ ಬಡ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಗೆ ಏನೊಂದು ಅನುಕೂಲ ಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಮಾನ್ಯ ಸ್ನೇಹಿತರು ಹೇಳಿದಹಾಗೆ ಹಳ್ಳಿಗಳ ಕಡೆ ಹೋಗಿ ನೋಡುವುದಾದರೆ ಅಲ್ಲಿನ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಗೆ ಇರಲಿಕ್ಕೆ ಮನೆ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿರ ತಕ್ಕ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಅಧೀನರುಗಳಿಗೆ ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೀರೇ ಹೊರತು ಬಡ ಉಪಾಧ್ಯಾಯ ರಿಗೆ ಇಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹಳ್ಳಿಗಳ ಕಡೆ ಇದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೂಡಲೆ ಅವರಿಗೆ ಇರಲಿಕ್ಕೆ ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿ ಕೊಡುವ ಯೋಜನೆ ಯನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣದ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಶಾಲೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿ ಎರಡು ತಿಂಗಳುಗಳಾದರೂ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಓದಿಸುವ ಶಕ್ತಿ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲದಂತಾಗಿದೆ. ವಿದ್ಯಾ ಸಚಿವರು ಒಂದು ಸಾರಿ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಿಂಟಿಂಗ್ ಪ್ಲೆಸ್ ಅಭಾವ ಹೆಚ್ಚಿದೆ, ಅದಕ್ಕೋಸ್ಕರವಾಗಿ ಇದು ತಡವಾಗಿದೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳಿದರು. ಈ ರೀತಿ

ಹೇಳುವುದು ಸರ್ಕಾರದ ನೀತಿಯಲ್ಲ. ಪುಸ್ತಕ ಕಮಿಟಿ ಯವರು ಮೊಟ್ಟಮೊದಲೇ ಇಂಥಂಥ ಪುಸ್ತಕಗಳೇ ಎಂದು ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡಿ ಶಾಲೆಗಳು ಪುರವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಹದಿನೈದು ದಿವಸಗಳ ಮುಂಚಿತವಾಗಿಯೇ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಶಾಲಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ-ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿಗಳಿಗೆ ಒದಗಿಸುವುದು ಸರ್ಕಾರದ ಆದ್ಯಕರ್ತವ್ಯ. ಅದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಇಂತಹ ಸಹಗಳನ್ನು ಹೇಳುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಅದಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಇನ್ನು ಮುಂದಾದರೂ ಸರ್ಕಾರದವರು ಎಲ್ಲಾ ಶಾಲೆಗಳೂ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಹದಿನೈದು ದಿವಸಗಳ ಮುಂಚಿತವಾಗಿಯೇ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಶಾಲಾ ಹುಡುಗ-ಹುಡುಗಿಯರಿಗೆ ಒದಗಿಸುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ತಿಳಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರವೇ ವಹಿಸಬೇಕು. ಆ ರೀತಿ ಅವುಗಳ ಆಡಳಿತ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರವೇ ವಹಿಸಿದ್ದಾದರೆ ಶಾಲೆಗಳು ಬಹಳ ನುಗ್ಗುವಾಗ ನಡೆಯುತ್ತವೆ. ಜನಗಳಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಸೌಕರ್ಯ ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಈ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳ ಆಡಳಿತವನ್ನು ತಾಲ್ಲೂಕ್ ಬೋರ್ಡುಗಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇ ಆದರೆ ಈಗಿರತಕ್ಕ ಅವುಗಳ ಮಟ್ಟ ಇನ್ನೂ ಅಧೋಗತಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರದವರು ಬಂದಿತವಾಗಿ ಈ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳ ಆಡಳಿತವನ್ನು ತಾಲ್ಲೂಕ್ ಬೋರ್ಡುಗಳಿಗೆ ಕೊಡಬಾರದೆಂದು ನನ್ನ ಸಲಹೆ. ಆದರೆ ಈಗಿರತಕ್ಕ D.D.P.I. as Chairman, Educational Inspector as Secretary, Taluka and District Board Presidents, M.L.A., or M.L.C., as Members ಇವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡು ಆ ಮುಖಾಂತರ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿದ್ದೇ ಆದರೆ ಇದಕ್ಕೊಂದು ಶೋಧ ಬರುತ್ತದೆ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಯಾವಾಗಲೂ ತಾಲ್ಲೂಕ್ ಬೋರ್ಡುಗಳೇ ವಶಕ್ಕೆ ಕೊಡಬಾರದು ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಸೆಕೆಂಡರಿ ಶಿಕ್ಷಣದ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಎಲ್ಲ ಇಂತಹ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿವೇ ಅಂತಹ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ತೆರೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಜನಗಳು ಮುಂದೆ ಬಂದರೆ ಅಂತಹವರಿಗೆ ಗ್ರಾಂಟು ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ. ಅತ್ಯವಶ್ಯವಾಗಿ ಕೆಲವು ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ತೆರೆಯಬೇಕಾಗಿದ್ದರೂ ಸರ್ಕಾರ ಆ ಬಗ್ಗೆ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಸಹ ವಹಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಜನಗಳು ಮುಂದೆ ಬಂದು ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ತೆರೆಯುತ್ತೇವೆ ಎನ್ನುವವರಿಗೆ ಸರ್ಕಾರ ಇನ್ನಾವ ರೀತಿ ಸೌಲಭ್ಯವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತದೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ನಾನು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇವತ್ತು ಎಷ್ಟೋ ಹುಡುಗರು ಈ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಸೀಟುಗಳು ಸಿಕ್ಕದೆ ಹೇಡಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಶಾಲೆಗಳ ಅವಶ್ಯಕವಿದೆಯೋ ಅಂತಹ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೂಡಲೇ ಈ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ತೆರೆಯಬೇಕು ಎಂದು ನಾನು ತಮ್ಮ ಮೂಲಕ ಸರ್ಕಾರದವರನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತೇನೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಅನೇಕ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರ ಗ್ರಾಂಟುಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಕೊಡದೆ ಶಾಲಾ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ವಿದ್ಯಾ ಸೌಕರ್ಯವೇ ತಪ್ಪಿಹೋಗಿರತಕ್ಕ ನಿದರ್ಶನಗಳು ಬೇಕಾದಷ್ಟಿವೆ.

Smt. GRACE TUCKER (Deputy Minister for Education).—The Hon'ble

Minister said that it was only in some cases that the grants were not given and not in all cases.

Sri K. LAKKAPPA (Hebbur).—Are there any conditions which stipulate that grants should be denied in certain cases and they should be given in certain other cases?

Smt. GRACE TUCKER.—There are certain reasons why the grant is withheld from certain schools, but generally the secondary schools do get it, if they are recognised and if so advised by Government.

ಶ್ರೀ ಕಾಶೀಮಠ ಸಿದ್ದಯ್ಯವೀರಯ್ಯ.—ಅಲ್ಲದೆ ಈ ಸೆಕೆಂಡರಿ ಸ್ಕೂಲುಗಳ ಆಡಳಿತದ ಬಗ್ಗೆ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಎ. ಜಿ. ರಾಮಚಂದ್ರರಾವ್ ಕಮಿಟಿಯವರು ಮಾಡಿರತಕ್ಕ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಮಲ್ಟಿಪರ್ಪಸ್ ಸ್ಕೂಲುಗಳಿಂದ ಏನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅಂಥಾದ್ದನ್ನು ಸೂಕ್ತವಾಗಿ ಮಾಪಾಳು ಮಾಡಬೇಕು. ಸರ್ಕಾರದ ಶಿಕ್ಷಣ ಖಾತೆಯಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಇದ್ದಾರೆ. ಶೇಕದ ಐದತ್ತರಷ್ಟು ಕಡಮೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಅವರ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಶಿಕ್ಷಣ ಖಾತೆಯಲ್ಲಿ ಇಪ್ಪತ್ತೆರಡು ಸೆಕ್ಷನ್ನುಗಳಿವೆ, ಇಷ್ಟೇ ಇರಬೇಕೆಂದು ಬೇರೆ ನಿಗದಿ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಎಲ್ಲ ವಿಷಯಗಳನ್ನೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆ ರೀತಿ ಮಾಪಾಳು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಸಲಹೆ.

ಇನ್ನು ಚಿಕ್ಕಿಲರ್ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಹುಡುಗರಿಗೆ ಆ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಸೀಟುಗಳು ಸಿಕ್ಕುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಹುಡುಗ ಹುಡುಗಿಯರಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ತಾಂತ್ರಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ದೊರಕಿಸಿಕೊಡಲು ಸರ್ಕಾರ ಕೂಡಲೇ ತಕ್ಕ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳಿಗೆ ಸರ್ಕಾರ ಗ್ರಾಂಟು ಕೊಡುವ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ವಿಶ್ವ ವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳಿಗೆ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿ ಗ್ರಾಂಟು ಕಮಿಷನ್ನಿನಿಂದ ಗ್ರಾಂಟು ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆಂದು ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರ ಗ್ರಾಂಟು ಕೊಡಬೇ ಇರುವುದು ಬಹಳ ಶೋಚನೀಯ. ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರದವರೂ ಸಹ ಇದಕ್ಕೆ ಗ್ರಾಂಟುಕೊಡುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಜಾಗೃತೆಯಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕು. ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಇದಕ್ಕೆ ಗ್ರಾಂಟು ಬರುತ್ತಿದೆಯೆಂದು ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರದವರು ತಾವು ಕೊಡತಕ್ಕ ಗ್ರಾಂಟನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ನಿಲ್ಲಿಸಬಾರದೆಂದು ನಾನು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಿಗೂ ತಕ್ಕ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಡಬೇಕೆಂಬುದೇ ನನ್ನ ಸಲಹೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಇಂದಿನ ಮಕ್ಕಳೇ ಮುಂದೆ ದೇಶದ ನಾಯಕರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಶಿಕ್ಷಣ ಖಾತೆಯನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೊಳಿಸುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ವಹಿಸಿಕೊಂಡು ಕಾರ್ಯ ಕಲಾಪಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಿದ್ದೇ ಆದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಶಿಕ್ಷಣಮಟ್ಟ ನಿಜವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಿ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ವಿ. ಎಸ್. ಲಕ್ಷ್ಮೀಕಾಂತಪ್ಪ (ಸಾಗರ).—ಮಾನ್ಯ ಸಭಾಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಈಗ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಇರತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾ ಇಲಾಖೆಯ ಬೇಡಿಕೆಯ ಬಗ್ಗೆ ನನ್ನ ಮಾನ್ಯ ಸ್ನೇಹಿತರುಗಳು ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಅನೇಕ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಈ ಬೇಡಿಕೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸಮೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆ ರೀತಿ ಸಮೀಕ್ಷೆ ಮಾಡದೆ ಈ ಇಲಾಖೆಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕೆಲವು ಸೂಚನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾ ಇಲಾಖೆಯ ಕಾರ್ಯ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾಗಿದೆ, ಅದು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ದೇಶದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿದೆ ಯೆಂಬುದನ್ನು ಈಗಾಗಲೇ ನನ್ನ ಅನೇಕ ಸ್ನೇಹಿತರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ನಾನು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಹೇಳದೆ ಈಗ ನಮ್ಮ ಮುಂದಿರತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾ ಇಲಾಖೆಯ ಕಡ್ಡಾಯ ಶಿಕ್ಷಣದಮೇಲೆ ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿರತಕ್ಕ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಕೆಲವರು ಲೋಪದೋಷಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸರ್ಕಾರ ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಕೆಲವು ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಇಂದು ವರ್ಷ ಹತ್ತು ತಿಂಗಳುಗಳ ನಂತರ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಸೇರಿಸಬೇಕೆಂದು ಕಡ್ಡಾಯ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಈ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಸೆನ್ಸಸ್ ಮಾಡುವಾಗ ಅನೇಕ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸೆನ್ಸಸ್ ಲೆಕ್ಕಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೇ ಇರತಕ್ಕ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳು ಬೇಕಾದಷ್ಟಿವೆ. ಆ ರೀತಿ ಲೆಕ್ಕಕ್ಕೆ ಸೇರದ ಮಕ್ಕಳು ವಿಶೇಷವಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಎಷ್ಟೋನಾರು ಅವರನ್ನು ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿದಾಗ ಅಲ್ಲಿನ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳು ಆ ಮಕ್ಕಳು ಸೆನ್ಸಸ್ ಎಣಿಕೆ ಮಾಡುವಾಗ ಅವರನ್ನು ಸೇರಿಸಬೇಕೆಂದು ಇರುವುದು ತಪ್ಪು, ಅಂತಹವರನ್ನು ಈಗ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಅಪ್ಪಣೆ ಬಂದಿಲ್ಲ, ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವು ಅವರನ್ನು ಸೇರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಿಪು ಕಡ್ಡಾಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಡುವ ಉದ್ದೇಶ ಇದೇಯೇ ಎಂದು ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ನಾನು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಶ್ರೀ ಸಿ. ಜಿ. ಮುಕ್ಕಣ್ಣಪ್ಪ.—ಯಾರು ಸ್ವಾಮಿ ಆ ರೀತಿ ಮಾಡಿರುವವರು?

ಶ್ರೀ ವಿ. ಎಸ್. ಲಕ್ಷ್ಮೀಕಾಂತಪ್ಪ.—ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿರುವ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಆ ರೀತಿ ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ನಾನು ಸರ್ಕಾರದ ಗಮನಕ್ಕೆನಾದರೂ ತಂದರೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಅದನ್ನು ವಿಚಾರ ಮಾಡುತ್ತಾರೆಂದು ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅದಷ್ಟುಮಟ್ಟಿಗೆ ಅಂತಹ ಲೋಪದೋಷಗಳು ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಆಗದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಯಾರ ತಪ್ಪಿಗೆ ಯಾರು ಶಿಕ್ಷೆ ಅನುಭವಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಇಂತಹ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೂಡಲೇ ಸರಿಪಡಿಸಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ ಯಾರಾದರೂ ಐದು ವರ್ಷ ಹತ್ತು ತಿಂಗಳು ಆಗಿರತಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಸೇರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಅವಕಾಶ ಅಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಇರಲಿ, ಇಲ್ಲದೇ ಇರಲಿ ಅಂತಹವರನ್ನು ಕೂಡಲೇ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಸೇರಿಸುವ ಹಾಗೆ ಕಡ್ಡಾಯ ಶಿಕ್ಷಣದ ಒಂದು ಅಕ್ಕಿನ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆವಳಿಕೆ ಮಾಡಬೇಕಾದುದು ಸರ್ಕಾರದ ತರ್ತವ್ಯವಾಗಿದೆ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೂಡಲೇ ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಜಾರಿಗೆ ಬಂದನಂತರ ಶಾಲೆಗಳ ವಿಚಾರ ಏನಾಗಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಕೆಲವು

(ಶ್ರೀ ಎ.ಎಸ್. ಲಕ್ಷ್ಮೀಕಾಂತಪ್ಪ)

ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಾತನಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಸರ್ಕಾರ ಈಗ ತೋರಿಸುತ್ತಿರುವ ಬಿಡಾಯವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಈ ಕಡ್ಡಾಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಬರತಕ್ಕದ್ದು ಸ್ವಲ್ಪ ಕಷ್ಟವಿದೆಯೆಂದು ನಾನು ಹೇಳಬಹುದು. ಸರ್ಕಾರ ಮೊದಲಿನಂತೆಯೇ ಶೇಕಡ ೬೦ ರಷ್ಟನ್ನು ಕೊಡದೆ ಈಗಿನ ಹಣ ಸಹಾಯ ಕೊಡುವ ಧೋರಣೆಯಿಂದ ಕಟ್ಟಡ ಕಟ್ಟಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಲ್ಲ. ಇವೊತ್ತಿನ ಆರ್ಥಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ಹಾಗೂ ಶಾಲಾ ಕಟ್ಟಡದ ಅವಶ್ಯಕತೆಗೆ ಸರ್ಕಾರದ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯತೆಯನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು. ಇದೂ ಅಲ್ಲದೆ ನಾವು ಸಾರ್ವಜನಿಕರಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳತಕ್ಕ ಮೊಬಲಗು ನಾವು ಈಗ ಹಾಕಿರತಕ್ಕ ತೆರಿಗೆ ಹೊರೆಯೇ ಜಾಸ್ತಿ ಇರುವಾಗ ನಾವು ಶಾಲಾ ಕಟ್ಟಡಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಭಾರ ಸಾರ್ವಜನಿಕರ ಮೇಲೆ ಹೊರಿಸುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಕಡ್ಡಾಯ ಶಿಕ್ಷಣದಿಂದ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಂತ ದಿಂದಲೇ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ದೊರೆಯಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುವಾಗ ಸಮಾನಾವಕಾಶ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ದೊರಕಿಸಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂದಿರುವಾಗ ಶಾಲಾ ಕಟ್ಟಡದ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಅಂತಹವರ ಬಗ್ಗೆ ಸರ್ಕಾರ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನ ಕೊಟ್ಟರೆ ಈ ಶಿಕ್ಷಣದ ಇಲಾಖೆ ಏಳಿಗೆ ಯಾಗುವುದಕ್ಕೂ ಪ್ರಗತಿ ಯಾಗುವುದಕ್ಕೂ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಇದರ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಈಗ ಕಡ್ಡಾಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಕಾನೂನಿನಿಂದ ಆರು ವರ್ಷಗಳ ಕೆಳಗಿನ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸುವ ಅವಕಾಶ ದೊರೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ. ಹಿಂದೆ ಆರು ವರ್ಷ ಗಳಿಗೇ ಇರತಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳೂ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಸೇರುವ ಅವಕಾಶವಿತ್ತು.

ಇವೊತ್ತಿನ ದಿವಸ ಮಕ್ಕಳು ಹಿಂದಿನ ಮಕ್ಕಳ ಹಾಗೆ ದಡ್ಡ ರಾಗಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಅವರಿಗೆ ಯಾವ ಒಂದು ಶಿಕ್ಷಣದ ಮನೋಭಾವವನ್ನೂ ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡು ಬಾರದೆ ಹೋದ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗೆ ಸೇರುವಾಗ ಬಹಳ ಕಷ್ಟ ವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೋಸ್ಕರವಾಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಪ್ರೀಪ್ರೆಮರಿ ಸ್ಕೀಮನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಅವಶ್ಯವಾಗಿದೆ. ಈಗ ಸರ್ಕಾರದವರು ಅದಕ್ಕೆ ಕೊಡತಕ್ಕ ಗ್ರಾಂಟು ಸಾಲದು. ಸರ್ಕಾರದವರು ಅವುಗಳ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಯನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ ಇದ್ದರೂ ಸಹ ಖಾಸಗಿಯಾಗಿ ಇಂಥಾ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಗ್ರಾಂಟು ಸಿಕ್ಕುವಂತೆ ಮಾಡುವುದಾದರೆ ಅವು ಫಲಕಾರಿಯಾಗುತ್ತವೆ. ಪ್ರೀಪ್ರೆಮರಿ ಸ್ಕೀಮು ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿ ಬೆಳೆಯಬೇಕು. ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಮನೋಭಾವ ಬೆಳೆಯದೆ ಹೊರತು ಗತ್ಯಂತರವಿಲ್ಲ; ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಪ್ರಗತಿ ಅಗುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ವಾತಾವರಣ ಚೆನ್ನಾಗಿ ರುತ್ತದೆ. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸುವುದಕ್ಕೂ ಸುಲಭವಾಗಿದೆ. ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿರುವ ನರ್ಸರಿ ಸ್ಕೂಲುಗಳು ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರೀಪ್ರೆಮರಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಗ್ರಾಂಟು ರೂಪವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಹಣ ಕೊಡುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಒತ್ತಾಯಪೂರ್ವಕ ವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಪ್ರೆಮರಿ ಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ ಕಡ್ಡಾಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಶಾಲೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿದೆ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ತರಪೇತನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅನೇಕ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಮೂಲ ಶಿಕ್ಷಣ ತರಪೇತಿ ಕೇಂದ್ರ

ಗಳನ್ನು ತೆರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಆ ತರಪೇತಿ ಕೇಂದ್ರಗಳು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರ ಸಹಾಯದಿಂದ ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ. ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಯಾವ ಒಂದು ತತ್ವದಿಂದ ತರಪೇತಿಯ ಕೇಂದ್ರಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೋ ಆ ತತ್ವಕ್ಕೆ ಅನುಸರಿಸಿ ಅಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮೂಲ ಶಿಕ್ಷಣದ ಕ್ರಮವನ್ನು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಗೆ ಕಲಿಸಿಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ವಾತಾವರಣ ವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುವುದು ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರದವರ ಒಂದು ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿದೆ. ಈಗ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ತರಪೇತಿ ಕೇಂದ್ರಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೋ ಅವೆಲ್ಲವೂ ಬಾಡಿಗೆ ಕಟ್ಟಡಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ. ಅದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿ ಅವುಗಳು ಸ್ವಂತ ಕಟ್ಟಡಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ವಾತಾ ವರಣದಲ್ಲಿ ಸಾಮೂಹಿಕ ಜೀವನದಿಂದ ಆದರ್ಶವಾಗಿ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ತರಪೇತಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕು. ಮತ್ತು ಇದಕ್ಕೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಧನ ಸಹಾಯವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬೇಕು ಎಂದು ನಾನು ಸರ್ಕಾರ ದವರ ಗಮನವನ್ನು ಇತ್ತೆಕಡೆಗೆ ಸೆಳೆಯುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಪ್ರೆಮರಿ ಶಾಲೆಗಳ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ನಾನು ಮಲೆನಾಡಿನಿಂದ ಬರುತ್ತಿರುವನು. ಮಲೆನಾಡಿನ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹಳ್ಳಿ ಎಂದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ೨೫-೩೦ ಮಜರೆ ಗ್ರಾಮಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಯಾವ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಶಾಲೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗ್ರಾಮ ಎಂದರೆ ಒಂದೆರಡು ಮೂರು ಮನೆಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಇಂಥಾ ೨೫-೩೦ ಮಜರೆ ಗ್ರಾಮಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡು ಒಂದು ಗ್ರಾಮ ಎಂದು ಹೇಳತಕ್ಕ ಪಂಚಾಯತಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಇಂಥಾ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಅದರ ಪ್ರದೇಶವನ್ನು ಯೋಜನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ ಸುಮಾರು ಸುತ್ತಮುತ್ತಲೂ ಎಂಟು ಹತ್ತು ಮೈಲಿಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಮಾನಾವಕಾಶವನ್ನು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕು. ಪ್ರೆಮರಿ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮೊದಲನೇ ಹಂತದಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಉದ್ದೇಶ ದಿಂದ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದು. ಈಗ ಮಲೆನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳು ಬಹಳ ದೂರದಿಂದ ಶಾಲೆಗೆ ಬರುವ ಸನ್ನಿವೇಶವಿದೆ. ಇಂಥಾ ವಿಚಿತ್ರ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ನಾವು ದೂರದಿಂದ ಬರತಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಉಪಾಹಾರವನ್ನು ಕೊಡತಕ್ಕಂಥ ಒಂದು ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಇಂಥಾ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಜನರ ಪೂರ್ವೋಕ್ತಿಗೆ ಒಂದೊಂದು ಶಾಲೆಗೆ ಇಷ್ಟಿಷ್ಟು ಎಂದು ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಉಪಾಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಕೊಡತಕ್ಕಂಥ ಗ್ರಾಂಟನ್ನು ಹಂಚು ತಾರೆ. ಆ ರೀತಿ ಹಂಚುವಾಗ ಎಲ್ಲ ಅದರ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಅದರಿಂದ ಎಲ್ಲ (ಮಿಡ್‌ಡೇ ಮಿಲ್ಸ್) ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಉಪಾಹಾರದ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಇದೆಯೋ ಅಂಥಾ ಕಡೆಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಉಪಾ ಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಕೊಡತಕ್ಕಂಥ ಗ್ರಾಂಟನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಇಂಥಾ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಮಲೆನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಜಾಸ್ತಿ ಇದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ದವರ ಗಮನಕ್ಕೆ ನಾನು ತರಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಹೈಸ್ಕೂಲ್ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡರೆ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗೂ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ತೆರೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ಗ್ರಾಂಟ್ ಇತೀಯಿಂಗ್ ಸ್ಕೀಮಿನಲ್ಲಿ ಹೊಸದಾಗಿ ಕೆಲವು

ಹೆಸ್ರೂಲುಗಳನ್ನು ತೆರೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಸ್ವೀಮಿ ಸಲ್ಲಿ ಹೆಸ್ರೂಲ್ ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡತಕ್ಕವರಿಗೆ ಜೂನ್ ತಿಂಗಳು ಒಂ ನೇ ತಾರೀಖಿನವರೆಗೂ ಅವಕಾಶವಿತ್ತು. ಜೂನ್ ತಿಂಗಳು ಒಂ ನೇ ತಾರೀಖಿನ ನಂತರ ಹೆಸ್ರೂಲನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ಬಂದಂಥ ಖಾಸಗಿ ಜನಗಳಿಗೆ ಮೂರು ವರ್ಷದವರೆಗೆ ಅವರೇ ಸ್ವಂತವಾಗಿ ಹೆಸ್ರೂಲನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕು, ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಗ್ರಾಂಟ್ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವಂಥಾ ಒಂದು ಕಂಡೀಷನ್ ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ. ಗ್ರಾಂಟ್ ಇಷಿಯು ಸ್ವೀಮನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದಿರತಕ್ಕದ್ದು ಸಂಸ್ಥಾನಾ ಮಳೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕಬೇಕು, ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಪ್ರಗತಿಯಾಗಬೇಕು ಎಂದು. ಯಾರು ಮೊದಲು ಗ್ರಾಂಟ್ ಇಷಿಯು ರೂಲ್ಸ್ ಪ್ರಕಾರ ಹೆಸ್ರೂಲನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ಮುಂದೆ ಬಂದರೋ ಅವರಿಗೆ ಗ್ರಾಂಟು ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ, ತದವಾಗಿ ಬಂದವರಿಗೆ ಗ್ರಾಂಟು ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಆ ಒಂದು ಅವಕಾಶವನ್ನು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕೊಡತಕ್ಕ ರೀತಿ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ನಾನು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಆ ರೀತಿ ಗ್ರಾಂಟ್ ಇಷಿಯು ರೂಲ್ಸ್ ಪ್ರಕಾರ ಹೆಸ್ರೂಲನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿರುವವರಲ್ಲಿ ನಾನೂ ಒಬ್ಬ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ತಪ್ಪಾಗಲಾರದು. ಈಗ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಸ್ರೂಲುಗಳನ್ನು ತೆರೆದುಬಿಟ್ಟ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಮುಗಿದಂತೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದುವರೆಗೆ ಹೈಯರ್ ಸೆಕೆಂಡರಿ ಸ್ಕೂರ್ ಕೆಲವು ಕಡೆ, ಮಲ್ಟಿಪರ್ಪಸ್ ಸ್ಕೂಲುಗಳು ಕೆಲವು ಕಡೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಈಗಾಗಲೇ ಪ್ರೀಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿ ಕೋರ್ಸಿನ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕನೇ ತರಗತಿಯನ್ನು ಕೆಲವು ಹೈಯರ್ ಸೆಕೆಂಡರಿ ಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಸ್ಕೂಲುಗಳಲ್ಲಿ ಓದಿ ಯಾರು ಪಾಸ್ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಯೋ ಅಂಥವರನ್ನು ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೇ ವರ್ಷದ ಡಿಗ್ರಿ ಕೋರ್ಸಿಗೆ ಸೇರಿಸುವ ಕಾನೂನು ಇದೆ. ಅದರಂತೆ ಕೆಲವಾರು ಅಂಶಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ ಕೆಲವು ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಓದಿ ಪಾಸ್ ಮಾಡಿದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಜ್ಞಾನದ ಮಟ್ಟವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಬಹಳ ಶೋಚನೀಯವಾಗಿದೆ. ಏತಕ್ಕೆಂದರೆ ಅಲ್ಲಿನ ವಾತಾವರಣ ಮತ್ತು ಅಲ್ಲರತಕ್ಕ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಸರಿಯಾಗಿಲ್ಲ. ಆ ಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗೆ ನೇಮಕಮಾಡಿದ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳು ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗದೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ತೊಂದರೆಯಾಗಿ ನೂರಕ್ಕೆ ನೂರು ಶಾಲೆಗಳು ಈ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿವೆ. ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳು ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ಇದ್ದುಕೊಂಡು ಹಳ್ಳಿಗಳಿಗೆ ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ನಿರಾಕರಿಸಿ ಅಲ್ಲಿ ಪಾಠ ಪ್ರವಚನಗಳು ಆಗದೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಈ ದೋಷಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾಗಿ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಡಮೆ ನಂಬರುಗಳನ್ನು ಪಡೆದು ಈಗ ಇರತಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕಿಕರ್ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಎಂದರೆ ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಮತ್ತು ಮೆಡಿಕಲ್ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಸೇರುವುದಕ್ಕೆ ಅರ್ಜಿಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡರೂ ಸಹ ಅವರಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕದೆ

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಬಹಳ ತೊಂದರೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯಲ್ಲೇನೂ ಕಡಮೆ ಇಲ್ಲ. ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲರತಕ್ಕ ವಾತಾವರಣ, ಸೌಲಭ್ಯ, ಒಳ್ಳೆಯ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರನ್ನು ಅಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ ಸರ್ಕಾರದವರು ಒದಗಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಅವರು ಯಾವ ವಿಧದಲ್ಲಿಯೂ ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲರತಕ್ಕಂಥ ಹುಡುಗರಿಗಿಂತ ಹಿಂದೆ ಬೀಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಾನು ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ಹೇಳಬಲ್ಲೆ. ಅವರಿಗೆ ಇಂಥಾ ಒಂದು ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕದೆ ಅವರು ಹಿಂದೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಆಗಿರತಕ್ಕ ಅನ್ಯಾಯದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಾನು ಒಂದೆರಡು ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಇಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ. ಏತಕ್ಕೊಂದರೆ ಇವೊತ್ತಿನ ದಿವಸ ಬೆಂಗಳೂರು ಮತ್ತು ಮೈಸೂರು ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಓದುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಈಗ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಉತ್ತೀರ್ಣರಾಗಿರತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಮೆರಿಟ್ ಮತ್ತು ಕಮ್ಯುನಿಟಿವಾರ್ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೂ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲರತಕ್ಕವರು ಮಾತ್ರ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಉತ್ತೀರ್ಣರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಏತಕ್ಕೊಂದರೆ ಅಲ್ಲಿಯ ಒಂದು ಸೌಲಭ್ಯ ಮತ್ತು ನನ್ನಿವೇಶಗಳ ಅನುಕೂಲ ಹಾಗಿದೆ. ಅವರು ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ನಂಬರುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದಿದ್ದಾರೆ. ಇಂಥಾ ನನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಆಗಿರತಕ್ಕ ಅನ್ಯಾಯವನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ ಮೆಡಿಕಲ್ ಕಾಲೇಜು ಮತ್ತು ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಸೀಟುಗಳನ್ನು ಕೊಡುವಾಗ ಜಿಲ್ಲಾವಾರು ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು. ಅಲ್ಲಿ ಆಗಿರತಕ್ಕ ಅನ್ಯಾಯಕ್ಕೆ ಬೆರೆ ಕೊಡಬೇಡವೇ? ಜನರಲ್ ಪೂಲ್ ಮಾಡಿ ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ವಾತಾವರಣ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆಯೋ ಅಲ್ಲಿ ಹುಡುಗರು ಹೆಚ್ಚಿನ ನಂಬರುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯ ಸಿಕ್ಕುವಂತೆ ಮಾಡುವಂಥ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ದಯವಿಟ್ಟು ಮುಂದಿನ ವರ್ಷ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಮಾನಾವಕಾಶ ದೊರೆಯುವಂತೆ ಜಿಲ್ಲಾವಾರು ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

Mr. DEPUTY SPEAKER.—The House now rises and will meet tomorrow at one P.M.

The House adjourned at Five of the Clock to meet again at One of the Clock on Tuesday, the 17th July 1962.